

**Міністерство освіти і науки України
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Навчально-науковий інститут філології
Кафедра романської філології**

**ЛІНГВОПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІНТИМНОЇ ЛЕКСИКИ
(НА МАТЕРІАЛІ АВТОРСЬКИХ СТАТЕЙ *EL PAÍS*)**

Кваліфікаційна робота
освітнього ступеня «магістр»
студентки II курсу магістратури
освітньої програми
**«Іспаномовні студії та переклад,
англійська мова»,**
спеціальність – 035 «Філологія»,
спеціалізації 035.051
«Романські мови та
літератури (переклад включно),
перша – іспанська»,
Анни Вікторівни ЗІКРАНЕЦЬ

Науковий керівник:
кан. філол. н., доцент кафедри романської
філології Людмила АРТЕМОВА

«Допущено до захисту»
Протокол засідання
кафедри романської філології
протокол № ____ від «__» _____ 2026 року
Завідувач кафедри _____ (підпис)
к.філол.н., доц. Ірина СИТДИКОВА

КИЇВ

2026

Анотація

Сучасний іспаномовний медіапростір характеризується активним суспільним обговоренням тем, які раніше вважалися приватними чи навіть табуйованими. Відкрита інтеграція інтимного в публічний дискурс зумовила зростання інтересу до мовних механізмів репрезентації інтимності в ЗМІ, тож виникла необхідність комплексно проаналізувати інтимну лексику в сучасному іспаномовному публіцистичному дискурсі. Матеріалом дослідження слугував корпус із 35 авторських статей газети *El País*. У роботі застосовано поєднання лексико-семантичного, прагматичного й когнітивного підходів, що дозволило простежити особливості функціонування інтимної лексики на різних рівнях. Аналітичний та описовий методи сприяли систематизації теоретичної бази дослідження й уточненню підходів до тлумачення понять «інтимність» та «інтимна лексика». Метод класифікації, корпусного й контекстуального аналізу дозволив виокремити основні ЛСГ лексики з інтимним компонентом. Комунікативно-прагматичний аналіз дав змогу встановити провідні стратегії репрезентації інтимності в медіадискурсі (евфемізацію, інтенсифікацію, детабуїзацію та емоційну виразність), а також ретельно дослідити мовні засоби їх реалізації. Натомість концептуальний аналіз дозволив простежити специфіку метафоричної концептуалізації кохання в іспаномовному медіапросторі.

Результатами роботи стала ретельна систематизація інтимної лексики в сучасній іспаномовній публіцистиці, розробка авторської класифікації її ЛСГ, а також виявлення прагматичних механізмів інтеграції інтимності в публічний простір. Дослідження показало, що інтимність у медіадискурсі сьогодення постає як багатовимірне явище, пов'язане не лише з романтичними чи сексуальними стосунками, а й із ширшим спектром емоційних, соціальних і комунікативних взаємодій. Отримані результати закладають основи для подальших досліджень мовної репрезентації інтимності в різних типах дискурсу.

Ключові слова: інтимність, інтимна лексика, іспаномовний медіадискурс, лінгвопрагматичний аналіз, ЛСГ, комунікативна стратегія, метафорична концептуалізація.

Abstract

Modern Spanish-language media discourse is characterized by active public discussion of topics previously considered private or taboo. The integration of intimacy into public discourse has increased interest in the linguistic representation of intimacy in the media, creating the need for a comprehensive analysis of intimate vocabulary in contemporary Spanish-language journalistic discourse. The research material consisted of a corpus of 35 authorial articles from the newspaper *El País*. The study combines lexical-semantic, pragmatic, and cognitive approaches to examine the functioning of intimate vocabulary at different levels. Analytical and descriptive methods helped systematize the theoretical framework and clarify the concepts of "intimacy" and "intimate vocabulary". Classification, corpus, and contextual analysis enabled the identification of the main lexical-semantic groups (LSGs) of vocabulary with an intimate component. Communicative-pragmatic analysis revealed the leading strategies of representing intimacy in media discourse (euphemization, intensification, detabooization, and emotional expressiveness) and the linguistic means of their implementation. Conceptual analysis demonstrated the specific features of the metaphorical conceptualization of love in the Spanish-language media space.

The research resulted in the systematization of intimate vocabulary in contemporary Spanish-language journalistic discourse, the development of an original classification of its LSGs, and the identification of pragmatic mechanisms for integrating intimacy into the public sphere. The study demonstrates that intimacy in modern media discourse is a multidimensional phenomenon associated not only with romantic or sexual relationships, but also with a broader spectrum of emotional, social, and communicative interactions. The obtained results provide a basis for further research on the linguistic representation of intimacy in different types of discourse.

Key words: intimacy, intimate vocabulary, Spanish-language media discourse, linguopragmatic analysis, lexical-semantic groups (LSGs), communicative strategy, metaphorical conceptualization.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	6
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ЛІНГВОПРАГМАТИЧНОГО АНАЛІЗУ ІНТИМНОЇ ЛЕКСИКИ	10
1.1. Інтимність як лінгвістична та соціокультурна категорія.....	10
1.2. Інтимна лексика в публіцистичному дискурсі.....	15
1.3. Лексико-семантична організація інтимної лексики: розмежування ЛСП та ЛСГ.....	20
1.4. Концептуальний рівень інтимної лексики.....	25
Висновки до першого розділу.....	28
РОЗДІЛ 2. ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНИЙ РІВЕНЬ АНАЛІЗУ ІНТИМНОЇ ЛЕКСИКИ ТА ЇЇ ПРАГМАТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ.....	31
2.1. Критерії виокремлення та класифікація ЛСГ інтимної лексики у досліджуваних текстах.....	31
2.2. ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання.....	33
2.3. ЛСГ тілесності та інтимної соматичності.....	36
2.4. ЛСГ динаміки романтичних стосунків.....	38
2.5. ЛСГ соціально-рольової ідентичності.....	41
2.6. ЛСГ оцінної номінації об'єкта бажання.....	45
2.7. ЛСГ цифрової медіації.....	47
2.8. ЛСГ фізіологічної інтимності.....	49
2.9. Кількісний аналіз інтимної лексики за допомогою <i>Voyant Tools</i>	50
Висновки до другого розділу.....	54
РОЗДІЛ 3. ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ ІНТИМНОСТІ В ІСПАНОМОВНІЙ ПРЕСІ.....	57
3.1. Стратегії репрезентації інтимності.....	57
3.1.1. Стратегія евфемізації.....	57

3.1.2. Стратегія інтенсифікації.....	62
3.1.3. Стратегія детабуїзації.....	63
3.1.4. Стратегія емоційної виразності.....	65
3.2. Прагматико-стилістичні засоби інтенсифікації та експресивності.....	66
3.3. Метафорична концептуалізація кохання в іспаномов- ному медіадискурсі.....	73
Висновки до третього розділу.....	79
ВИСНОВКИ.....	81
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	85
СПИСОК СКОРОЧЕНЬ НАЗВ ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ.....	93
ДОДАТКИ.....	98

ВСТУП

У сучасному медійному просторі спостерігається помітне розширення тематичних меж публічного дискурсу, адже теми, які раніше належали до винятково приватної сфери, поступово стають предметом відкритого обговорення. Серед них особливе місце посідає інтимність – сфера, що охоплює емоційні, тілесні та міжособистісні аспекти людських взаємин. Сучасні ЗМІ у пошуках способів зацікалення споживачів дедалі частіше вдаються до висвітлення тих чи інших аспектів приватної сфери життя у публічному просторі. Першочергова інтенція творців такого контенту, звісно, полягає в приверненні уваги читача, однак активізація відкритого висвітлення інтимного компоненту нашого життя (обговорення кохання, стосунків, партнерів, почуттів, переживань, нюансів різних видів людських взаємин – подружнього життя, життя пар, друзів, родини тощо) виконує низку інших важливих функцій. Масмедійний дискурс стає ближчим до читача, його відгукуваність зростає, як і зростає поступово нормалізація інтегрування особистого в суспільний інфопростір. Відтак виникає потреба в осмисленні того, як саме інтимність формується, структурується і трактується в суспільстві. Саме лексика відіграє ключову роль у цьому процесі, адже вона не лише називає явища інтимної сфери, а й задає певні рамки їх сприйняття, оцінки й інтерпретації.

Особливо показовим у цьому контексті є публіцистичний дискурс, де інтимна лексика балансує між приватністю змісту та публічністю форми, адже на відміну від приватного мовлення, де інтимність є природною складовою комунікації, медійний простір передбачає певні етичні, культурні та стилістичні обмеження, норми та стратегії репрезентації суспільно чутливих тем. Саме тому авторські статті іспанського видання *El País* є цінним матеріалом для аналізу, оскільки вони поєднують індивідуальний стиль автора з вимогами публічного дискурсу, що дозволяє простежити механізми мовної репрезентації інтимності, виявити семантичні характеристики інтимної лексики і передусім її прагматичний потенціал, функції та стратегії використання.

Відтак **актуальність дослідження** зумовлена зростанням інтересу до вивчення мовних засобів репрезентації інтимності в публічному дискурсі, а також недостатньою дослідженістю лінгвопрагматичного аспекту функціонування вищезгаданої лексики в іспаномовній пресі.

З огляду на міждисциплінарність феномену інтимності, **теоретичне підґрунтя роботи** становлять праці вітчизняних і зарубіжних учених у галузі лінгвопрагматики (Е. Креспо-Фенрнандес, М. Касас Гомес, Ф. Бацевич, С. Седрес Перес, В. О. Балаж), когнітивної лінгвістики (Дж. Лакофф, М. Джонсон, З. Кевешеч, Р. Джекендофф, В. Еванс, Б. Лі Ворф, В. Фон Гумбольдт, Н. М. Попова, М. М. Полюжин, О. Похилюк), дискурсології (Т. А. ван Дейк, Дж. П. Гі, Дж. Флауердью, А. Де Фіна, Ю. Габермас, М. Касадо-Веларде, С. Айверсон, Д. Кунце, О. О. Селіванова, Н. Є. Лисенко), соціолінгвістики (С. Перріно, С. Пріцкер, У. Л. Моралес, А. М. Сестеро Мансера, А. Пісарро Педраса, К. Аллан, К. Беррідж, Я. Степнік-Шептинська, Н. Руснак), лінгвокультурології (Т. Родрігес Саласар, М. Мерріно Корреа, М. Ескрібано-Карсель, В. Агуадес Камачо, А. Мендес-Пінсон, М. Махній) та психології (С. Іск'єрдо, Т. Джей, В. Кутішенко, В. Татенко, В. А. Гупаловська, І. Гапон).

Метою дослідження є здійснення комплексного лінгвопрагматичного аналізу інтимної лексики в авторських статтях іспаномовної преси (на матеріалі статей із газети *El País*) з метою виявлення її лексико-семантичної організації та прагматичного потенціалу.

Для досягнення поставленої мети передбачено виконання таких **завдань**:

- з'ясувати сутність інтимності як лінгвістичної та соціокультурної категорії й витлумачити це поняття;
- охарактеризувати особливості функціонування інтимної лексики в публіцистичному дискурсі;
- визначити принципи лексико-семантичної організації інтимної лексики;

- розробити критерії виокремлення лексико-семантичних груп (ЛСГ) інтимної лексики;
- здійснити класифікацію інтимної лексики досліджуваних текстів;
- проаналізувати прагматичний потенціал інтимної лексики;
- виявити основні стратегії репрезентації інтимності;
- провести кількісний аналіз інтимної лексики за допомогою цифрових інструментів;
- дослідити метафоричну концептуалізацію кохання в медіадискурсі.

Об'єктом дослідження є інтимна лексика в сучасному іспаномовному публіцистичному дискурсі.

Предметом дослідження виступають лексико-семантичні та прагматичні особливості інтимної лексики в авторських статтях газети *El País*.

Методологічну основу дослідження становить поєднання принципів лінгвопрагматичного, когнітивного та дискурсивного підходів до аналізу мовних явищ.

У роботі використано такі **методи дослідження**:

- описовий метод – для систематизації та інтерпретації мовного матеріалу;
- метод суцільної вибірки – для формування корпусу дослідження з авторських статей;
- лексико-семантичний аналіз – для виокремлення та класифікації ЛСГ інтимної лексики;
- контекстуально-інтерпретаційний метод – для визначення значення лексем у конкретних дискурсивних умовах;
- прагматичний аналіз – для виявлення комунікативних намірів, стратегій і функцій інтимної лексики;
- дискурсивний аналіз – для дослідження особливостей функціонування інтимної лексики в медіадискурсі;
- елементи когнітивного аналізу – для дослідження метафоричної концептуалізації кохання;

➤ кількісний аналіз із використанням інструменту *Voyant Tools* – для визначення частотності та розподілу лексичних одиниць і візуалізації отриманих результатів;

➤ метод узагальнення та систематизації – для формулювання висновків.

Наукова новизна дослідження полягає в комплексному аналізі інтимної лексики в іспаномовному публіцистичному дискурсі з урахуванням її лексико-семантичної структури та прагматичного потенціалу, у розробці авторської класифікації лексико-семантичних груп інтимної лексики на матеріалі авторських статей сучасної преси, а також у виокремленні й класифікації основних моделей концептуалізації кохання як невід’ємної складової інтимного досвіду.

Апробація результатів дослідження. Результати дослідження пройшли апробацію на X Всеукраїнських наукових читаннях «Філологія XXI століття: нові дослідження і перспективи» (Київ, 3 квітня 2026 року).

Структура роботи. Магістерська робота складається зі вступу, трьох розділів із висновками до кожного з них, загальних висновків, списку використаної літератури, джерел ілюстративного матеріалу й додатків. Загальний обсяг роботи становить 103 сторінки друкованого тексту, обсяг основного тексту – 79 сторінок. Список використаних джерел та джерел ілюстративного матеріалу налічує 122 позиції.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ЛІНГВОПРАГМАТИЧНОГО АНАЛІЗУ ІНТИМНОЇ ЛЕКСИКИ

1.1. Інтимність як лінгвістична та соціокультурна категорія

Із точки зору прагмалінгвістики, категорію інтимності можна розглядати крізь призму дискурсивної діяльності та її оцінювального компонента. Як зазначає Г. Приходько, комунікація нерозривно пов'язана з «людським фактором», де мовні механізми керуються волею та інтелектом мовця [Приходько 2003, с. 206]. Відтак вираження інтимності пов'язане з подвійною природою комунікації, що визначається як внутрішніми (психофізіологічними), так і зовнішніми (соціальними) факторами.

Для аналізу інтимної лексики фундаментальне значення має поняття «соціального контролю» над мовленнєвими діями. Інтимний дискурс перебуває під впливом етичних норм та соціальних обмежень, що зумовлюють вибір оцінювальних засобів. Г. Приходько стверджує, що оцінка (або оцінювання) залежить від суб'єкта більше, ніж будь-яке інше значення, відображаючи особисті думки, смаки та бажання [Приходько 2003, с. 207]. Для дослідження інтимності в публіцистичному дискурсі це означає, що використання інтимної лексики не є нейтральним; це спосіб комунікативного відображення емоційного ставлення мовця до реальності, який поєднує національно марковані компоненти, соціальний досвід та культурні стереотипи.

Інтимність є багатогранним поняттям, що охоплює психологічні властивості, тимчасові стани та еволюційні процеси. Етимологічно походить від латинського *intimus* (найглибше) і визначає теплі, щирі та глибоко особисті стосунки, засновані на повній довірі та відсутності взаємних претензій. У людських взаєминах «здатність до близькості» тісно пов'язана передусім із поняттям «психологічної готовності», котре позначає стан мобілізації внутрішніх ресурсів для успішної реалізації близької взаємодії [Гупаловська, Гапон 2013, с. 51].

Інтимність важко чітко визначити частково через те, що її вираження та значення різняться як між культурами, так і у просторово-часових масштабах.

Люди в різних суспільствах у різні часи можуть по-різному сприймати це явище. Крім того, значення інтимності також може змінюватися залежно від того, чи ми шукаємо її у конкретних моментах міжособистісної взаємодії, чи намагаємося витлумачити як характерну ознаку і невід'ємну частину тривалих стосунків.

Із точки зору лінгвістичної антропології та сучасної соціолінгвістики, інтимність не слід розуміти як заздалегідь визначену категорію чи сталу властивість відносин, а як емерджентне та процесуальне явище, яке активно вибудовується в процесі повсякденної взаємодії між людьми. Інтимність властива різним типам відносин – від романтичних до професійних і публічних. Засноване на вразливості, довірі та створенні спільних ідентичностей, це почуття близькості слугує основою людських взаємин [Perrino, Pritzker 2018, с. 6]. Відповідно, інтимність нерідко є випадковим, непостійним, нестійким і часом навіть ситуативним явищем, котре вимагає постійного творення та перетворення у конкретні моменти взаємодії.

Для нашого дослідження важливим є поняття «культурної екологічної зустрічі», адже воно дає змогу простежити, як використання інтимної лексики в поєднанні з іншими дискурсивними стратегіями є ознакою міжособистісної близькості. Відтак близькість формується у своєрідному «потоці» зв'язку, який набуває мовного втілення через низку метапрагматичних засобів, спрямованих на скорочення дистанції між співрозмовниками [Perrino, Pritzker 2018, с. 7].

Серед таких механізмів можна виокремити кілька основних:

а) інтерактивна синхронізація, котра передбачає використання швидких перекриттів (*overlaps*) та зачеплень (*latching*) між мовленнєвими ходами, що створює відчуття відсутності просторово-часової дистанції, зменшуючи таким чином і соціальну дистанцію також;

б) проксимальна деїктика, тобто регулярне використання так званих індексальних одиниць (займенників, прислівників часу та місця), орієнтованих на мовця, які розміщують мовця та реципієнта у спільному «тут» та «зараз», підсилюючи відчуття інтимної інтертекстуальності;

с) позиціонування (*stance-taking*) – прийняття «інтимної позиції», що дає змогу учасникам узгоджувати свої індивідуальні й колективні ідентичності й перетворює текст на спільний наратив.

Крім того, авторки демонструють, що навіть мовчання може сприяти зміцненню інтимних стосунків, залежно від контексту, в якому воно виникає [Perrino, Pritzker 2018, с. 7].

Тож, аналізуючи інтимну лексику, надзвичайно важливо враховувати прагматично-дискурсивні фактори, що зумовлюють її вживання та інтерпретацію в різних комунікативних ситуаціях. Складність визначення цього поняття пов'язана насамперед зі сприйняттям інтимної лексики як табуованої. Саме тому вважаємо за необхідне теоретично окреслити мовне табу, проаналізувавши його особливості, що в подальшому дасть нам змогу розмежувати інтимну і табуовану лексику.

Дослідження мовного табу зазнало значного розвитку протягом останніх десятиліть, хоча й залишається відносно обмеженою галуззю порівняно з іншими лінгвістичними феноменами. Традиційно аналіз табу здійснювався в межах таких дисциплін, як соціолінгвістика та прагматика, зосереджених на контекстуальному використанні певної лексики, що сприяло значному розширенню предмета дослідження та впровадженню міждисциплінарних підходів [López Morales 2005; Allan, Burridge 2006; Jay 2009; Pizarro Pedraza 2013]. Варто зазначити також, що в українському мовознавстві табу досліджувалося переважно з етнолінгвістичної та лексико-семантичної точок зору, причому особлива увага приділялася його зв'язку з евфемізмом та культурній концептуалізації певних досвідних сфер [Єловська 2014; Руснак 2021; Stępnik-Szeptyńska 2024]. Така зміна перспективи дозволила розуміти табу не лише як суто лексичне чи семантичне явище, а як складний прояв, що відображає соціальні, культурні та когнітивні динаміки.

Загалом табу можна визначити як форму комунікативної заборони, проявами якої є обмеження щодо певного змісту, який вважається соціально чутливим або недоречним. Такі обмеження не лише впливають на вживання

певних лексичних одиниць (лінгвістичний вимір), але й стосуються заборони певних реалій, поведінки чи понять у межах спільноти. Отже, табуйованість властива не просто словам, а концептуальним референтам, які ці слова позначають, у той час як мова слугує засобом, за допомогою якого ця заборона втілюється [Pizarro Pedraza 2013, с. 81].

Відтак табу є формою соціальної поведінки, що безпосередньо виявляється в мовленнєвих актах, оскільки вони впливають на вибір лексики мовцями з огляду на прийнятність чи неприйнятність озвучування тих чи інших тем у суспільстві. Як явище, обумовлене культурою, табу було присутнє в усіх епохах: людина історично відчувала потяг до забороненого, що пояснює як схильність до дотримання норм, так і до їх порушення з різними цілями, серед яких – вираження себе, самоідентифікація, привернення уваги чи розвага.

З історичної точки зору дослідження мовного табу еволюціонували від підходів, зосереджених на їхній класифікації та походженні, характерних для лексикології, до більш сучасних підходів, що враховують позамовні чинники, такі як комунікативний контекст і соціальні особливості мовців. У цьому сенсі такі дисципліни, як прагматика та соціолінгвістика, підкреслили мінливий характер табу та його залежність від таких факторів, як вік, стать, рівень освіти або комунікативна ситуація [Cestero Mancera 2015, с. 73].

Одним із ключових аспектів лінгвістичного табу є те, що воно не уникає згадки про заборонені реалії, а лише визначає стратегії, що використовуються для натяку на них. Тут варто звернути увагу на евфемізм, дисфемізм та ортофемізм, котрі відображають різні ступені наближення до табуйованого значення, де евфемізація – це використання різноманітних лінгвістичних засобів для непрямого посилання на табуйовані поняття чи реалії через денотацію або конотацію; ортофемізація – використання прямих, нейтральних, буквальних, формальних або стандартизованих мовних форм, які застосовуються для позначення табуйованих понять чи реалій і є немаркованими; дисфемізація – використання прямих мовних форм для позначення табуйованих реалій, які навмисно розкривають зв'язок обраного терміна з референтом, через що вони

мають денотативне або конотативне значення і, таким чином, є маркованими [Лисенко 2025, с. 98; Балаж 2023, с. 37]. Відтак вибір тієї чи іншої стратегії зумовлений прагматичними та соціальними чинниками і, звісно, контекстом комунікативної ситуації.

Тож можемо зробити висновок, що хоча інтимна лексика асоціюється з темою сексу (яка традиційно вважається табуованою), не можна ототожнювати ці два поняття. Мовне табу не визначає інтимну лексику повністю, однак слугує ключовим підґрунтям для розуміння обмежень її вживання і дискурсивних стратегій, що уможливають її використання в суспільних сферах загалом і в публіцистичному дискурсі зокрема.

Отже, з огляду на вищезазначене, варто наголосити на тому, що інтимність виходить за межі суто сексуального виміру і може проявлятися, приміром, як платонічна любов, заснована на дружбі та взаємній довірі. Із психологічної точки зору, ця категорія ґрунтується на визнанні внутрішньої цінності та значущості людини, виходячи за межі простого задоволення її фізичних чи матеріальних потреб. Мається на увазі те, що неможливо створити справжню близькість за допомогою матеріальних благ або дорогих подарунків; суть інтимного зв'язку полягає насамперед у віддачі «душі», а не грошей, що надає обміну глибоку емоційну та особисту цінність [Rosa 2023, с. 241].

Крім того, необхідно зазначити, що інтимність може виникати навіть у коротких повсякденних взаємодіях. Яскравий приклад цього явища спостерігається у сфері психотерапії: там встановлюються довірливі стосунки, де клієнт ділиться зі спеціалістом своїм особистим, «сокровенним», чимось невідомим широкому загалу, що сприяє таким чином подоланню глибоких внутрішніх конфліктів. Хоча зв'язок між психотерапевтом і пацієнтом має суто професійний характер і не передбачає фізичного контакту, він створює простір для продуктивної комунікації, спрямованої на усунення емоційних бар'єрів.

Український вчений і психолог В. Татенко, говорячи про носіїв (або авторів) інтимного життя, розглядає два компоненти: індивідуальне «Я» та міжіндивідуальне «Ми». За словами автора, інтимність охоплює три рівні

взаємодії між цими компонентами, розрізняючи «Моє» тілесне, «Моє» душевне, «Моє» духовне, а також «Наше» тілесне, «Наше» душевне і «Наше» духовне відповідно. При цьому найяскравішим виявом інтимності науковець називає учинок («Мого Я» і «Нашого Ми», в якому тісно переплітаються між собою кілька рівнів або ж усі три одночасно (тілесне + душевне + духовне) [Татенко 2013, с. 7].

У лінгвістичних та соціокультурних дослідженнях інтимність нерідко пов'язують із поняттям близькості, яке розуміють не лише у фізичному сенсі, а насамперед як емоційну, афективну та міжособистісну близькість між людьми. У цьому сенсі обидва поняття – інтимність та близькість – функціонують як частково еквівалентні терміни, оскільки вони стосуються побудови особистих зв'язків, що передбачають довіру, взаєморозуміння та відкритість до іншого. Отже, інтимність не обмежується приватним простором у строгому сенсі, а формується як спільний досвід, що розвивається у різних видах людських стосунків [Гупаловська, Гапон 2013, с. 53].

Як було доведено вище, інтимність не обов'язково зводиться до тілесного виміру чи сексуальності, хоча ці елементи є її складовою. З більш широкої перспективи інтимність охоплює також інші форми людських взаємин, а саме дружбу, родинні зв'язки і навіть стосунки «людина – Бог». Таким чином, інтимність може виявлятися у жестах підтримки, емоційній комунікації, взаємній турботі або у створенні спільного символічного простору, де співрозмовники визнають один одного близькими [Luna, Teresa 2007 с. 11].

Отже, інтимність – це складна міждисциплінарна категорія, що знаходиться на перетині соціології, лінгвокультурології і психології й охоплює емоційну, фізичну та міжособистісну близькість між людьми, і дозволяє за допомогою мови висловлювати особисті переживання навіть у публічних контекстах.

1.2. Інтимна лексика в публіцистичному дискурсі

Загальновідомо, що в епоху тотальної діджиталізації усіх сфер життя людини традиційне розмежування між масовою та міжособистісною

комунікацією стає дедалі розмитішим, породжуючи відтак поняття «масово-особистісної комунікації» (*masspersonal communication*) [Archer 2024, с. 6]. Така гібридна форма комунікації дозволяє контенту з інтимним компонентом досягати масової аудиторії, змінюючи динаміку емоційної близькості в публічному просторі (і публічному дискурсі, відповідно).

Досліджуваний нами корпус статей є продуктом іспаномовної публіцистики, а відтак і формою публіцистичного дискурсу. Тож вважаємо за необхідне зазначити, що в цій роботі публіцистичний дискурс розглядається як особливий вид публічного дискурсу, тобто як сукупність текстів, що створюються в медійному просторі й спрямовані на широку аудиторію з метою інформування, аналізу та, у багатьох випадках, впливу на суспільну думку. Як зазначає Т. ван Дейк, медійний дискурс є одним із основних проявів публічного дискурсу, з огляду на його центральну роль у формуванні та поширенні соціальних уявлень [Van Dijk 1990, с. 164].

Розмежування між публічним та приватним дискурсом ґрунтується на сфері комунікації та комунікативній функції. Тоді як приватний дискурс орієнтований на міжособистісну взаємодію і побудову емоційних зв'язків, публічний дискурс звернений до широкої спільноти і бере участь у формуванні громадської думки. Ця опозиція пов'язана з поняттям публічної сфери, розробленим Ю. Габермасом, який визначає цей простір як сферу суспільного обговорення, де індивіди обмінюються думками щодо питань спільного інтересу [Habermas 1981].

Іспанський дослідник М. Касадо Веларде підкреслює, що публіцистичний дискурс посідає проміжне місце між інформативністю та оцінюваністю, поєднуючи об'єктивність і суб'єктивність залежно від жанру [Casado-Velarde 1992, с. 81]. Зі свого боку, М. Х. Куенка зауважує, що журналістські тексти, особливо оглядові, містять притаманні міжособистісній взаємодії засоби, що дозволяє включати афективні та суб'єктивні елементи у публічний контекст [Cuensa 2010, с. 23]. З огляду на це, авторська колонка є особливо важливим жанром, оскільки вона поєднує публічний вимір ЗМІ з

вираженням особистих переживань, емоцій та індивідуальних оцінок автора. Це має фундаментальне значення для даного дослідження, оскільки дозволяє спостерігати, як інтимність, що традиційно асоціюється з приватною сферою, проявляється і переосмислюється в публічному дискурсі за допомогою лінгвістичних та прагматичних засобів.

Відтак використання інтимної лексики в масмедіа є не лише естетичним вибором, а передусім прагматичним інструментом для створення так званої «цифрової перформативності» (*digital performativity*) [Chen, Liu 2025, с. 1].

Поняття цифрової перформативності, запропоноване Ченом і Лю, переосмислює роль мови в сучасних ЗМІ. Згідно з цим підходом, лексичні одиниці, пов'язані з інтимністю, є не просто описом внутрішніх станів, а «навмисними проявами» (*intentional performances*), що вказують на приналежність автора до тієї ж емоційної спільноти, що і його читачі. У публіцистичному дискурсі ця перформативність проявляється, коли автор використовує терміни з приватної сфери нашого життя, аби подолати інституційну дистанцію, перетворюючи статтю на простір спільного конструювання значень. Тобто з прагматичної точки зору, інтимна лексика діє як активатор «соціальної присутності», де використання персоналізованого стилю в ЗМІ створює ілюзію прозорості та автентичності. Чен і Лю припускають, що ці практики не є нейтральними, а спрямовані на отримання негайної емоційної реакції, подібно до динаміки соціальних мереж [Чен, Лю 2025, с. 6].

Таким чином, інтимність у пресі перестає бути статичною категорією і перетворюється на стратегію взаємодії, що зміцнює емоційні зв'язки та лояльність аудиторії в перенасиченому медіасередовищі. При цьому вербальні засоби вираження близькості діють як місток, персоніфікуючи текст і наділяючи його емоційністю з метою залучення читача.

Тож категорія інтимності в сучасній пресі проявляється через три оперативні виміри: афективну динаміку, інтерактивні практики та когнітивні значення. Масово-особистісна комунікація при цьому сприяє формуванню відчуття приналежності та культурної ідентичності через використання мовних

регістрів, котрі раніше були характерними для приватної сфери життя людей [Cui, Mao 2017, с. 13].

Із соціокультурної та психологічної точки зору категорія інтимності визначається ступенем саморозкриття та здатністю поділитися «внутрішнім «я» з іншим. Відтак суть інтимних стосунків полягає у відмові від зовнішніх або орієнтованих на публіку форм поведінки, що дозволяє перейти від поверхневої взаємодії до глибокого зв'язку. Тож використання інтимної лексики в медіадискурсі можемо інтерпретувати як стратегію подолання формальної комунікації, котра дозволяє автору тексту встановити відносини довіри та «прозорості» між ним і читачем. Крім того, інтимність у цьому випадку функціонує як механізм взаємного пізнання, де мова не лише передає інформацію, а й слугує засобом для розкриття автентичності адресанта. Відтак використання термінів, пов'язаних із інтимною сферою, у статтях, де автор описує власний досвід, висловлюючи суб'єктивну думку, діє як своєрідний «під» комунікації, що дозволяє читачеві сприймати реальність гостріше та глибше, руйнуючи дистанцію та гуманізуючи публічний дискурс [Кутішенко 2012, с. 201]. Отже, така лінгвістична інтимність у сучасній пресі проявляється як форма співучасті в деталях життя, перетворюючи інформаційний текст на простір особистої й емоційної взаємодії.

Типологія інтимності, яка включає емоційний, інтелектуальний та аксіологічний виміри, забезпечує теоретичну основу для класифікації лексичних одиниць за їхньою прагматичною функцією. Використання інтимної лексики в пресі не обмежується романтичною сферою; вона може з'являтися у повсякденних контактах або в роздумах екзистенційного характеру, де відвертість слугує головним кроком для створення спільного простору між мовцем і слухачем. У цьому сенсі інтимна мова в сучасному публіцистичному дискурсі прагне подолати «оборонну тактику» формального мовлення, роблячи ставку на спонтанність, яка збагачує комунікативні відносини та гуманізує масове повідомлення.

Варто зауважити, що ядро інтимної лексики формують слова та словосполучення, зосереджені на тілесному та емоційному аспекті людських взаємин. Соціальні суб'єкти пізнають і осмислюють світ через свої тіла, а отже, людську комунікацію слід розуміти як процес створення сенсу, де тіла виступають первинними носіями значень [Rizo García 2022, с. 14]. Зазвичай, коли йдеться про тіло та емоції, мають на увазі насамперед міжособистісне спілкування, а не опосередковану комунікацію. Будь-яка взаємодія такого типу передбачає обмін повідомленнями, які неможливо зрозуміти лише через їхню інформаційну складову. У них завжди присутні емоції – інколи виражені відкрито й інтенсивно, а інколи – ледь помітно. Люди в процесі спілкування – це не просто «носії інформації», а живі особистості, які взаємно впливають одне на одного, суб'єкти, які відчують і виражають різні настрої [Morando 2021, с. 3].

Як зазначає Іск'єрдо, міжособистісна комунікація не відбувається у вакуумі, тому важливо враховувати цілі, потреби, бажання, настрої, очікування та досвід учасників. Сюди також належать розуміння почуттів і знання норм емоційної взаємодії в конкретному контексті, адже саме це впливає на те, як ми спрямовуємо увагу, інтерпретуємо ситуацію та реагуємо на емоції, що виникають у процесі спілкування [Izquierdo 2000, с. 136].

Аби мати змогу ґрунтовно дослідити природу інтимної лексики в сучасній пресі, необхідно також звернутися до концепції «афективного повороту» (*affective turn*) [Clough, Halley 2007, с. 21], яка пропонує онтологію комунікації, що виходить за межі суто дискурсивного та включає тілесний і сенсорний виміри. Афективний поворот передбачає розгляд емоцій передусім із соціологічної точки зору, не відкидаючи, однак, при цьому їх біологічної природи. Це наштовхує нас на думку, що емоції не можна розуміти лише як щось другорядне для людини; їх слід розглядати як невід'ємну частину тілесних переживань суб'єктів. Тіло й емоції нерозривно пов'язані між собою.

Отже, використання термінів, пов'язаних з інтимністю та афективністю, у публіцистичному дискурсі є частиною стратегії лінгвістичної інтимності, що прагне створити взаємну гармонію між автором та читачем.

1.3. Лексико-семантична організація інтимної лексики: розмежування ЛСП та ЛСГ

Оскільки досліджувані нами тексти публіцистичного дискурсу слугують простором, у якому інтимність виявляється за допомогою різноманітних мовних засобів, вважаємо за необхідне проаналізувати організацію лексики, що її виражає. Відтак відповідний аналіз такого лексичного матеріалу вимагає використання інструментів лексичної семантики, зокрема понять лексико-семантичного поля (ЛСП) та лексико-семантичної групи (ЛСГ).

Загальновідомо, що в сучасній лінгвістиці лексику розглядають не як безладний перелік слів, а як структуровану систему, в якій лексичні одиниці поєднуються між собою за допомогою різноманітних семантичних зв'язків. Відповідно, значення слова формується залежно від його взаємодії з іншими одиницями в межах мовної системи [Geeraerts 2015, с. 4].

Відтак організація лексики ґрунтується на мережах семантичних зв'язків, таких як синонімія, антонімія чи гіпонімія, що дозволяють нам структурувати лексику у цілісні групи. Ці зв'язки відображають не лише внутрішню структуру мовної системи, а й те, як носії мови осмислюють реальність. Таким чином, слова є частиною складних мереж значень, які активуються та переосмислюються залежно від дискурсивного контексту.

Американський дослідник Дж. П. Гі називав контекстом усе оточення – мовне, психічне та фізичне – в якому вимовляються слова. Згідно з автором, поняття «контексту» є ключовим поняттям у вивченні мови загалом. Важливо розуміти, що контекст не є пасивним та інертним. Він частково просто існує (те, що було сказано раніше; те, що ми знаємо і що, як ми знаємо, є спільним для нас всіх; і те, що фізично нас оточує), а частково обирається або навіть створюється та організовується. Люди не просто приймають контекст таким, яким він є, а й активно його творять і навіть маніпулюють ним. Крім того, вони по-різному інтерпретують аспекти контексту залежно від своїх інтересів, цілей та ідентичностей [Gee 2005, с. 6].

Поняття дискурсивного контексту є ключовим для нашої роботи, тому вважаємо за потрібне наголосити на тому, що в цій роботі дискурсивний контекст розуміється не лише як безпосереднє мовне оточення, в якому з'являється лексична одиниця, а як ширший комплекс факторів прагматичного, соціального та когнітивного характеру, котрі впливають на формування значення. На відміну від суто лінгвістичного контексту, дискурсивний контекст включає такі елементи, як комунікативна інтенція, ситуація висловлювання та соціокультурний контекст, формуючи абстракцію реальних умов створення та інтерпретації дискурсу [Flowerdew 2012, с. 4; Van Dijk 2009, с. 8].

Крім того, із точки зору дискурсивного аналізу, текст є результатом динамічного процесу дискурсивного творення, в якому беруть участь як індивідуальні, так і соціальні чинники, тож дискурс можна розуміти як процес, в той час як текст виступає його конкретним проявом. Це означає, що лексичне значення при цьому конструюється у взаємодії між цими двома рівнями [Gee 2015, с. 63].

Отже, як зазначалося раніше, лексика має динамічний та реляційний характер: значення виникають у результаті їхньої взаємодії в системі та використання в мовленні. Зокрема, когнітивна лінгвістика стверджує, що лексичне значення – це не фіксована одиниця, а концептуальна конструкція, яка залежить від процесів категоризації та досвіду мовця [Evans, Poulsen 2009, с. 8]. Відтак значення організовуються у гнучкі та прототипні мережі, що піддаються контекстуальним варіаціям.

Зі свого боку, концептуальна семантика вважає, що лексичні одиниці є частиною структурованої системи ментальних репрезентацій, у якій значення виникає з взаємодії між різними рівнями лінгвістичного та когнітивного знання [Jackendoff, Erskine 2025, с. 969].

Так само підходи, засновані на вживанні (*usage-based*), підкреслюють, що значення конструюється та модифікується в реальному вживанні мови, тобто в дискурсі. З цієї перспективи лексичні одиниці набувають значення залежно від

їхньої частоти, патернів їхнього спільного вживання та контекстів, у яких вони з'являються [Bybee 2010, с. 12].

Загалом ці підходи сходяться на тому, що лексичне значення слід розуміти не як статичну властивість, а як динамічне значення, яке виникає в результаті взаємодії між одиницями системи та їх актуалізації в дискурсі. Тож лексична семантика є основною дослідницькою галуззю для розуміння того, як будується значення в мові, оскільки вона вивчає як внутрішню структуру лексики, так і її проєкцію в прагматичних контекстах [Paradis 2012, с. 3].

Одним із фундаментальних принципів лексичної семантики є розгляд лексики як організованої системи, структура якої відображає як внутрішні зв'язки мови, так і систематичність позамовного світу [Ментинська 2020, с. 27]. Як зазначає М. Кочерган, систематичність лексики відповідає не лише комунікативним потребам, а й структуруванню об'єктивної реальності, що відбивається в мові. У цьому сенсі існування ЛСГ є ключовим проявом такої системної організації [Кочерган 2001, с. 211]. Однак перш ніж перейти до теоретичного окреслення поняття лексико-семантичної групи, необхідно витлумачити лексико-семантичне поле.

За О. Селівановою, ЛСП становить парадигматичне угруповання лексичних одиниць, об'єднаних спільним інтегральним компонентом [Селіванова 2006, с. 281]. Також його можна визначити як сукупність лексичних одиниць, що позначають явища на основі їхніх концептуальних, функціональних або референтних властивостей [Головащенко 2022, с. 26]. Відтак під ЛСП розуміють широкий набір лексичних одиниць, які мають спільну семантичну основу, тобто архісемему, і організовані навколо однієї концептуальної сфери.

Зі структурної точки зору лексико-семантичне поле має складну організацію. З одного боку, воно містить горизонтальний вимір, представлений структурою «ядро-периферія»: ядро утворене найбільш репрезентативними та найчастішими одиницями, а периферія включає елементи, що є менш прототипними або більш залежними від контексту. З іншого боку, він має

вертикальний вимір, що відображає його ієрархічну організацію на підполя, мікрополя та інші менші одиниці.

Крім того, ЛСП характеризується внутрішньою організацією, що ґрунтується на семантичних відносинах, таких як синонімія та гіпонімія. Синонімія встановлює зв'язки семантичної близькості між одиницями, тоді як гіпонімія структурує поле ієрархічно на основі значення, що сприяє формуванню складної семантичної мережі, де кожен елемент набуває свого значення залежно від місця в системі [Гешко 2014, с. 75].

Однак через свою обширність та абстрактність, ЛСГ не завжди є найдоцільнішим інструментом для аналізу конкретних лінгвістичних даних, особливо коли йдеться про вивчення функціонування лексики в певному типі дискурсу.

Відтак, із огляду на вищезазначені аргументи, під час дослідження нами було прийнято рішення зосередити увагу саме на ЛСГ.

На відміну від ЛСП, ЛСГ є більш конкретною одиницею в структурі лексики. Її можна визначити як сукупність лексичних одиниць, значення яких мають спільні семантичні компоненти, пов'язані з більш чітко окресленими поняттями. Відтак ЛСГ об'єднує слова, що мають різний ступінь прояву певної якості, дії або риси, а також семантичні протиставлення між цими характеристиками [Синегубов 2017, с. 157].

Формування ЛСГ відбувається під впливом взаємодії лінгвістичних та екстралінгвістичних факторів. Іншими словами, слова об'єднуються не лише за їхнім значенням у мові, а й за тим, як вони відображають реальність та соціальне вживання. Ці одиниці мають спільні смислові компоненти та пов'язані між собою різними типами зв'язків, такими, як подібність або протиставлення. Тому ЛСГ не лише об'єднує слова однієї тематики, але й має внутрішню організацію, засновану на систематичних відносинах між їхніми значеннями.

ЛСГ характеризується наявністю спільного семантичного інваріанта, тобто ядра значення, спільного для всіх одиниць групи. Таким чином, слова, що входять до її складу, частково збігаються за своїм основним значенням і

підтримують між собою відносини «частина-ціле», функціональні відносини або ієрархічні відносини гіперо-гіпонімічного типу.

Крім того, ЛСГ має відносно автономну, ієрархічну та суцільну структуру, в якій одиниці взаємопов'язані численними семантичними зв'язками. Така організація дозволяє розглядати групу як структурну та семантичну одиницю в лексичній системі, що особливо підходить для аналізу конкретних лексичних компонентів [Маркова 2018, с. 76].

Відтак дуже важливо розмежувати лексико-семантичне поле та лексико-семантичну групу, теоретично охарактеризувавши ознаки кожного з цих понять. За класифікацією В. Левицького, яку наводить у своїй роботі Н. Ключка, виділяють кілька найвизначніших характеристик.

По-перше, ЛСП характеризується переважно позамовним обґрунтуванням, оскільки об'єднує одиниці залежно від того, чи стосуються вони однієї сфери реальності, тоді як ЛСГ ґрунтується на внутрішньомовних зв'язках між значеннями слів.

По-друге, лексико-семантичне поле може включати як абстрактні, так і конкретні одиниці в межах одного концептуального рівня, тоді як ЛСГ об'єднує одиниці різної природи (матеріальної чи ідеальної), але організовані навколо більш конкретних семантичних відносин.

По-третє, ЛСП має більш гнучкий і, інколи, недискретний характер, тоді як ЛСГ ґрунтується на більш чітко визначених лінгвістичних відносинах, що унеможливорює її розгляд у типологічних дослідженнях, але підвищує їхню точність у внутрішньому аналізі мови.

Крім того, спостерігаються відмінності щодо розміру та структури: поле може бути меншим або ширшим, тоді як лексико-семантична група зазвичай передбачає більший набір лексичних одиниць, організованих навколо спільної інваріантної ознаки. Щодо внутрішньої організації, ЛСП будується навколо концептуального ідентифікатора, зовнішнього щодо системи, тоді як ЛСГ має домінуючу одиницю, яка є частиною самої групи [Ключка 2012, с. 130].

Підсумовуючи, можемо сказати, що лексико-семантичне поле є більш широкою та абстрактною структурою, тоді як лексико-семантична група є більш конкретною, обмеженою та функціональною одиницею в межах лексичної системи.

У цьому дослідженні вибір лексико-семантичної групи як одиниці аналізу зумовлений передусім особливостями об'єкта дослідження. Поняття інтимності є складним, міждисциплінарним і значною мірою залежить від контексту, що ускладнює його визначення в межах одного лексико-семантичного поля.

Крім того, у текстах публіцистичного стилю, котрі є матеріалом нашого дослідження, значення слів конкретизуються у певних дискурсивних контекстах, де набувають відтінків залежно від прагматичних та соціокультурних чинників. Тому аналіз ЛСП в цьому випадку виявився б надто загальним і неточним, адже можемо стверджувати, що інтимність, власне, і є цим самим лексико-семантичним полем. Натомість лексико-семантичні групи дають змогу працювати з більш конкретними наборами лексичних одиниць, що полегшує їхню класифікацію, порівняння та контекстуальний аналіз. Таким чином, ЛСГ є більш доречними для прагматичного аналізу інтимної лексики в текстах статей газети *El País*, оскільки це дає змогу точніше спостерігати, як лексичні одиниці організовуються та функціонують у конкретних контекстах вживання. Їх більш обмежений характер сприяє якісній класифікації елементів, а також виявленню семантичних та прагматичних патернів.

Таким чином, можна встановити чітке розмежування між обома поняттями: тоді як ЛСП представляє більш широку та абстрактну структуру лексичної системи, ЛСГ є більш конкретною та функціональною одиницею. Відповідно, ЛСГ є більш придатною для аналізу дискурсу, оскільки дозволяє працювати з більш визначеними та функціональними лексичними множинами.

1.4. Концептуальний рівень інтимної лексики

Незважаючи на те, що аналіз ЛСГ дає змогу виявити закономірності організації інтимної лексики, він не вичерпує її змістового потенціалу. Лексичні одиниці не лише пов'язані між собою на семантичному рівні, а й репрезентують

ширші ментальні структури, що стосуються осмислення інтимного досвіду. Саме тому вважаємо за необхідне звернутися до концептуального рівня аналізу, адже виокремлені в дискурсі ЛСГ можуть розглядатися як мовні репрезентації концептів, що формують уявлення про інтимність.

Поняття «концепт» є одним із ключових термінів мовознавства, особливо в контексті когнітивних, культурних та прагматичних досліджень. Його аналіз тісно пов'язаний із розрізненням між науковим і лінгвістичним уявленням про світ. Якщо перше ґрунтується на систематизованих та перевірених знаннях, то друге відображає сукупність уявлень про реальність, які носії мови висловлюють за допомогою мови. Цей процес осмислення світу відбувається шляхом концептуалізації, тобто через когнітивну організацію людського досвіду.

Історично поняття «образ світу» еволюціонувало від філософських та натуралістичних інтерпретацій до того, що стало центральним об'єктом лінгвістичного дослідження. Ідеї Гумбольдта заклали основи для розуміння взаємозв'язку між мовою та мисленням, запропонувавши, що кожна мова формує особливе бачення реальності [Von Humboldt 1999, с. 17]. Ці думки згодом розширила гіпотеза лінгвістичної відносності Е. Сепіра та Б. Лі Ворфа, згідно з якою сприйняття світу обумовлене, хоча й не визначається абсолютно, мовними структурами [Hussein 2012, с. 642-643].

Відтак під «концептом» ми розуміємо складну одиницю, що поєднує знання, досвід і культуру. Із точки зору лінгвістики, концепт функціонує як ментальна структура, що дозволяє систематизувати та узагальнювати знання, виникаючи у взаємодії між лексичним значенням та індивідуальним досвідом мовця. У лінгвокультурології концепт розглядається як елемент, що відображає цінності, історичні асоціації та оцінки, притаманні певній спільноті, і виступає як одиниця зберігання культурних знань, тоді як концепт когнітивна лінгвістика інтерпретує як базову одиницю структурованих знань, інтегровану в ширші системи, що організовують людський досвід [Полюжин 2015, с. 218].

Лінгвістичний образ світу будується на основі цих понять, хоча й не повністю збігається з когнітивним образом. Як впливає з підходів Б. Л. Ворфа,

мова не творить реальність безпосередньо, а вербалізує та організовує попередньо сформовану концептуальну структуру. Саме тому лінгвістичний образ можна вважати вторинним щодо когнітивного, котрий функціонує як засіб вираження ментального змісту [Whorf 2012, с. 15].

У текстах, особливо в тих, що мають виражену експресивну навантаженість, (художніх чи публіцистичних), концепти втілюються через різноманітні мовні засоби (зокрема метафору), лексичні одиниці, фразеологічні вирази. Ці механізми не лише дозволяють називати реальність, а й інтерпретувати та оцінювати її суб'єктивно. Варто зауважити, що особливу важливу роль відіграє метафора, яка є фундаментальним механізмом концептуалізації [Lakoff, Johnson 1980, с. 195]. Завдяки перенесенню значень між різними сферами досвіду метафора дозволяє структурувати та переосмислювати реальність. Тож таким чином концепти актуалізуються в певному дискурсі за допомогою асоціативних мереж [Langacker 2008, с. 29]. Поняття асоціації, розроблене в рамках емпіричної філософії Дж. Локком і згодом розширене в психології та психолінгвістиці, стосується зв'язків між ментальними репрезентаціями, що дозволяють активувати значення. Ці асоціації можуть мати парадигматичний або синтагматичний характер і утворюють асоціативні поля, які структурують ментальну лексику індивіда [Король 2024, с. 11].

Необхідно зазначити, що важливим аспектом досліджень концепту в лінгвокультурології та когнітивній лінгвістиці є аналіз індивідуального стилю автора (ідіостилю), який розуміється як специфічний прояв мовної особистості, і який нерозривно пов'язаний з ідіолектом та ширшим поняттям мовця, чий досвід, цінності та сприйняття світу визначають спосіб концептуалізації та вербалізації реальності [Корнієнко, Бугайова 2016, с. 37].

Деякі дослідники тяжіють до використання понять «ідіолект» та «мовна особистість» як синонімів. Мовна особистість автора, беззаперечно, відіграє фундаментальну роль у конструюванні значення і може трактуватися як сукупність знань, досвіду, цінностей та комунікативних стратегій, що визначають спосіб сприйняття та вербалізації реальності автором. Мова слугує

засобом не лише відображення реальності, а й інтерпретації її через суб'єктивність індивіда, надаючи його ментальним уявленням конкретного лінгвістичного обрамлення. Тож мовна особистість є основою для формування індивідуальних форм вираження, в той час як ідіолект та ідіостиль втілюють різні рівні прояву такої індивідуальності. Ідіолект визначається як сукупність звичок та засобів вираження, властивих мовцю, тоді як ідіостиль відповідає їх систематичній реалізації у мовленні, особливо у письмовому тексті [Попова 2019, с. 200-202].

Тож з огляду на вищезазначене, автор виступає носієм національної концептосфери, яка формується на основі культурної та історичної спадщини спільноти. Однак у процесі дискурсивного творення ця колективна основа переосмислюється через призму індивідуального досвіду, що призводить до трансформації загальних понять в особистісні потрактування. Таким чином, певні концепти можуть набувати особливих відтінків у конкретному тексті, стаючи ключовими елементами семантичної та прагматичної структури твору.

Відтак аналіз ідіостилу дозволяє визначити не лише частоту вживання певних мовних засобів, а й когнітивні та культурні механізми, що лежать в основі конструювання значення. Тут особливо актуальними є прагматично-семантичні та комунікативно-когнітивні підходи, які висвітлюють наміри автора, дискурсивні стратегії та взаємодію з читачем як визначальні чинники інтерпретації тексту.

Висновки до першого розділу

Інтимність є багатовимірною категорією, яка виходить за межі виключно приватного життя людини та утверджується як фундаментальне лінгвістичне, соціокультурне, психологічне явище в сучасній комунікації. Незважаючи на те, що інтимність тісно пов'язана з тілесністю та сексуальним контекстом, її не можна розглядати виключно як фізичну близькість. Це широке поняття, яке включає також близькість емоційну й міжособистісну, що є невід'ємною складовою не лише романтичних стосунків, а й дружби та родинних зв'язків. Крім того, інтимність може виникати навіть під час нетривалої, інституційно

зумовленої взаємодії між індивідами, як-от сеанс психотерапії. Це динамічний процес, здатність особистості до саморозкриття.

Інтегрування інтимної лексики в публіцистичний дискурс обумовлене низкою прагматичних та соціокультурних чинників. На відміну від традиційного уявлення про лексику з інтимним компонентом як периферійний, розмовний і часто табуйований пласт мовлення, сучасний медіадискурс демонструє активне використання такої лексики у сфері публічної комунікації. Відтак вона виступає важливим засобом концептуалізації інтимності як соціокультурного феномену, що перебуває на межі приватного і публічного. Особливу роль у функціонуванні інтимної лексики відіграє табу як регулятивний механізм мовленнєвої поведінки. Хоча у сучасному медіапросторі спостерігається тенденція детабуїзації інтимності, зокрема її сексуального аспекту, повне зняття обмежень не відбувається. Натомість спостерігається трансформація способів мовної репрезентації інтимного через використання евфемізмів, дисфемізмів та ортофемізмів. Тож використання інтимної лексики в публіцистичному дискурсі слугує засобом актуалізації суспільно значущих тем та нормалізації інтимності в публічному просторі, а також націлене на подолання дистанції між автором і читачем.

Системний аналіз лексики демонструє, що лексичні одиниці й пов'язані між собою семантичними зв'язками, які відображають як внутрішню структуру мови, так і концептуалізацію реальності. Відтак ключовими інструментами для організації лексики є ЛСП та ЛСГ. ЛСП – більш широке поняття, яке об'єднує слова навколо спільного компонента та спільної концептуальної сфери і має ієрархічну організацію, де присутнє розмежування між ядром і периферією. Однак абстрактний характер ЛСП обмежує ефективність його застосування для аналізу конкретних дискурсивних явищ. На противагу ЛСП, ЛСГ є більш конкретною оперативною одиницею, що базується на існуванні спільних семантичних компонентів між її елементами та внутрішніх зв'язків (на кшталт подібності чи протиставлення) між значеннями. Формування ЛСГ залежить як

від лінгвістичних, так і від екстралінгвістичних чинників, що відображає її динамічний характер та зв'язок із реальним вживанням мови.

Таким чином, тоді як ЛСП пропонує загальний огляд лексичної системи, ЛСГ дозволяє провести більш точний та контекстуалізований аналіз. Тому її застосування є особливо доречним для дослідження лексики в дискурсі, зокрема у випадку складних та контекстуально залежних категорій, таких як інтимність.

Аналіз ЛСГ створює емпіричну основу для дослідження більш складних знакових структур, а саме концептів, оскільки вони інтегрують та систематизують ЛСГ на когнітивному та культурному рівнях. Концепт визначається як багатовимірна категорія, що поєднує знання, індивідуальний досвід та спільні культурні моделі. Його інтерпретація варіюється залежно від підходу: лінгвістичного, культурного чи когнітивного, що свідчить про його динамічний характер та залежність від взаємодії між суб'єктом та його оточенням. Відтак лінгвістичний образ світу розуміється як вербальне вираження попередньо сформованих концептуальних структур. Головним механізмом концептуалізації при цьому виступає метафора.

Крім того, концептуалізація не може бути відокремлена від мовної особистості суб'єкта. Ідіолект, що розуміється як сукупність індивідуальних мовних звичок автора, та ідіостиль, як його систематичне дискурсивне втілення, відображають те, як мовець інтерпретує реальність і виражає її за допомогою конкретних мовних засобів. Таким чином, дослідження концептів дозволяє вийти за межі виключно лексичного рівня до аналізу когнітивних і культурних механізмів, котрі лежать в основі конструювання значення, що є особливо важливим для аналізу інтимної лексики в текстах нашого корпусу.

РОЗДІЛ 2. ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНИЙ РІВЕНЬ АНАЛІЗУ ІНТИМНОЇ ЛЕКСИКИ ТА ЇЇ ПРАГМАТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ

2.1. Критерії виокремлення та класифікація ЛСГ інтимної лексики у досліджуваних текстах

Сучасне суспільство – це передусім цифрове суспільство, адже ми живемо в епоху діджиталізації і щодня споживаємо різноманітний контент. Інтернет не просто став інфопростором, що має на меті полегшити людям з усіх куточків планети доступ до знань та інформації, а перетворився на потужний засіб впливу у руках користувачів.

Явище так званого сторітелінгу далеко не нове, можна сказати, що воно бере початок ще з античних часів, із легенд, переказів та фольклору. Як зазначає К. Лукаревські, сторітелінг – це одна з найдавніших форм людського спілкування, яка використовується для розваги, а також для поширення освітніх та культурних цінностей [Lucarevski 2016, с.24]. Однак наразі, на нашу думку, сторітелінг використовується перш за все як інструмент впливу на аудиторію з метою привернення уваги, спонукання читача або слухача до дій, викликання в нього певної реакції (позитивної та/або негативної).

Епоха інформаційної всюдисущності зумовила поступове стирання меж між публічним і приватним, все більше нормалізуючи останнє й інтегруючи його в суспільний простір. Зростання уваги до міжособистісних стосунків, сексуальності й емоційності у цифровій пресі є наслідком глибоких змін у нормах публічного дискурсу. Як зауважують А. Де Фіна та О. Георгакопулу у своїх дослідженнях, присвячених наративам і цифровій комунікації, сучасні медіа дедалі більше тяжіють до персоналізованих форматів, в яких інтимний досвід стає легітимним дискурсивним ресурсом [De Fina, Georgakopoulou 2020]. У такому контексті інтимна лексика набуває індексального характеру [Присяннікова 2016, с. 107], не просто виконуючи номінативну функцію, а вказуючи на соціальну позицію, ідентичність та емоційні стани мовця.

Тож одним із основних методологічних етапів нашої роботи стала систематизація інтимної лексики з корпусу статей газети *El País*. Оскільки об'єкт

дослідження є міждисциплінарним і знаходиться на перетині лексико-семантичного та прагматико-дискурсивного рівнів, ми вирішили, що необхідно не лише ідентифікувати релевантні лексичні одиниці, а й структурувати їх у організовані групи, які б послідовно відображали різні виміри інтимності в сучасному медіадискурсі.

Тож після ґрунтовного аналізу зібраного лексичного матеріалу було вирішено систематизувати його шляхом розподілу на лексико-семантичні групи.

По-перше, було застосовано семантично-прототипний критерій, який дозволив виокремити концептуальні ядра та відносини подібності між лексичними одиницями, зважаючи на їхню приналежність до певних семантичних полів. По-друге, ми використали прагматично-функціональний критерій, спрямований на визначення ролі, яку відіграють ці одиниці у формуванні комунікативної інтенції мовця, а також у створенні таких ефектів, як емоційна залученість, наближення до читача або вираження певних думок чи станів адресата. Також було враховано дискурсивно-контекстуальний критерій, що дозволяє аналізувати умови вживання лексичних одиниць у їхньому текстовому оточенні, а також їхній внесок у формування загального значення дискурсу. Крім того, було включено аксіологічно-оцінювальний критерій, оскільки значна частина інтимної лексики виконує оцінювальні функції. Також було враховано соціокультурний чинник, що стосується взаємозв'язку між вживанням інтимної лексики та соціальними нормами, мовними табу та процесами (де)стигматизації. Іще одним критерієм, на який ми спиралися під час формування ЛСГ, став критерій індексальності – здатності мовних одиниць не лише називати певні явища, а й вказувати на соціальні ролі, ідентичності, взаємини між комунікантами та контекст їхньої взаємодії.

Поєднання цих критеріїв дозволило виділити низку ЛСГ, які структурують інтимну лексику досліджуваного нами корпусу текстів. Зокрема, було визначено такі групи:

- ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання;
- ЛСГ тілесності та інтимної соматичності;

- ЛСГ динаміки романтичних стосунків;
- ЛСГ соціально-рольової ідентичності;
- ЛСГ оцінної номінації об'єкта бажання;
- ЛСГ цифрової медіації;
- ЛСГ фізіологічної інтимності.

Детальний аналіз кожної з зазначених ЛСГ представлений у наступних підрозділах роботи.

2.2. ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання

Однією з найпродуктивніших у досліджуваних нами статтях виявилася ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання, яка охоплює лексичні одиниці, котрі вербалізують внутрішні переживання і стани суб'єкта, пов'язані з міжособистісними стосунками, близькістю (емоційною та фізичною) й інтимним досвідом. Можемо стверджувати, що ця група є центральною віссю аналізованого корпусу текстів, оскільки дозволяє нам спостерігати, як будуються та інтерпретуються емоції у людських взаєминах. Тож досліджувана нами вибірка статей з *El País* функціонує як специфічний дискурсивний простір, у якому конструюється сучасна іспанська афективність [Rodríguez Morales 2015, с. 273].

Грунтовний аналіз корпусу дозволив нам виокремити кілька підкатегорій у межах цієї групи, залежно від афективного значення та емоційної інтенсивності лексичних одиниць.

• Позитивно-афективні стани

Сюди увійшли такі одиниці, як *amor*; *amor incondicional*; *amor asilvestrado*; *vilipendiado amor romántico*; *ternura*; *blandura*; *gratitud*; *afecto*; *devoción*; *sensibilidad*; *dulzura*; *placer*; *satisfacción*; *placer de conformarse*; *ilusión*; *magia*; *química*; *magnetismo*; *instinto*; *alegría*; *ser feliz*; *felicidad*; *compañía*; *proximidad*; *coraje*; *valentía* і, власне, сама *intimidad*.

Варто зазначити, що ця підгрупа виявилася найчисельнішою в порівнянні з іншими, нараховуючи 26 лексичних одиниць. Це зумовлено передусім тим, що вищеперелічені одиниці формують позитивний емоційний спектр інтимності, в

якому спостерігається навіть певна тенденція до ідеалізації афективного досвіду, де кохання подається як ідеальне, чисте й абсолютне (*amor incondicional*), а також його естетизація за допомогою лексичних засобів метафоричного характеру: *Donde la magia existe, el tiempo se dilata y podemos narrar secretos ocultos del corazón humano y del mundo en que vivimos* (4); *La vi sonreír con la dulzura de quien querría ser mi esposa en un futuro muy lejano...*(24). У наведених уривках почуття закоханості подається як щось красиве, майже поетичне.

Крім того, наявність таких термінів, як *química* чи *magnetismo*, свідчить про концептуалізацію потягу і бажання як певного явища на рівні фізики, зміщуючи акцент із тілесності на природність і неконтрольованість таких почуттів: *Si no hay química o magia, de poco sirven la belleza, la inteligencia o la educación* (18); *En las sesiones, ambos evitan el magnetismo entre ellos temiendo que el imán de sus cuerpos atraiga los metales de la sala* (26).

- **Інтенсивні (амбівалентні) афективні стани**

Цю групу формують такі лексичні одиниці, як *obsesión, intensidad, excitación, aidez, voracidad, arrebató de voluntad, vehemencia, electricidad, fragor* та *atrevimiento*.

Їх основною характеристикою є вираження інтенсифікації емоційного досвіду, який може набувати як позитивних, так і негативних конотацій. У багатьох випадках вони вказують на втрату контролю з боку суб'єкта (*obsesión, arrebató, voracidad*): *Qué amor y qué desconfianza: quizás era obsesión, como decía una canción que ponían por la radio* (7); *El espectro del olor, la blandura, la voracidad del tacto que insiste sobre las formas curvas que le dan placer* (23). Вищезазначені приклади зображають інтимність як простір емоційного переповнення, як щось інстинктивне, як конфлікт розуму і почуттів.

- **Негативні афективні стани**

Ця підгрупа представлена такими одиницями, як *tristeza, desconsuelo, herida, desgarró, disgusto, decepción, frustración, culpa, vergüenza, frialdad, indiferencia, rabia, crueldad, soledad, ausencia, temor, angustia, dolor, miedo, tensiones, castigo*.

Така лексика свідчить про те, що інтимність сприймається не лише як простір благополуччя, а й як джерело емоційного страждання, показуючи, як близькість може ранили, розчарувати і спустошити: *Qué pronto se olvida que un flechazo es una **herida*** (11); *Nos despedimos como si no fuéramos a volver a vernos. Recuerdo cierto **desgarro** que enfrenté con rudeza, sin hacerme caso, y subí al bus* (17). Варто також зауважити, що в цьому контексті особливо виділяються лексичні одиниці, що вводять моральний вимір (*culpa, vergüenza*), а також ті, що пов'язані з переживаннями втрати чи порожнечі (*soledad, ausencia*), і підкреслюють екзистенційний характер інтимного досвіду: *Acostó a Martí y mirándolo respirar calmadamente encima de la cama le invadió una inmensa sensación de **culpabilidad*** (27); *Los latinos somos muy nuestros, **la soledad** solo es fotogénica en los cuadros de Hopper, Los Hamptons nos quedan muy lejos y muy caros, y la idea del estío por la que suspiramos todo el año consiste en una sucesión de días y noches mirando al mar soñando y disfrutando al amor de los otros* (32).

- **Амбівалентні / рефлексивні стани**

Це остання з чотирьох виділених нами підгруп, до якої входять такі лексичні одиниці, як *nostalgia, melancolía, ilusión, recuerdos, memoria, contradicción, dilema, crisis, autoengaño, certeza de que no volveríamos a vernos*. Вони відображають більш складний рівень осмислення емоційного досвіду, ключовими компонентами якого є рефлексія, часова дистанція, внутрішній діалог і переоцінка стосунків: *Viendo las olas azul profundo lamer las rocas de la orilla, Leonora recuerda con **nostalgia** el instinto abriendo la llave de su intimidad* (26); *Llegados a destino, rodeados de familias presuntamente felices y comiendo chopitos, aunque sea de cara a la galería del paseo marítimo, te preguntas por qué ellos sí y vosotros no, teniéndolo todo, y de la respuesta que te des a ese **dilema** y de la que se dé el otro, u otra, dependerá el clima de los siguientes días* (32). Найважливішим тут є те, що інтимність не лише переживається напряду, а переосмислюється на основі минулого. Відтак двома ключовими вимірами є час (близькість як ностальгія, спогади, почуття, які вже в минулому) і внутрішній

конфлікт (коли людина сумнівається, аналізує або ж обманює себе, женучись за почуттями).

Отже, проаналізована ЛСГ демонструє нам широту і складність емоційного спектру, пов'язаного з інтимністю – від ідеалізації й захоплення до розчарування, болю та самообману.

2.3. ЛСГ тілесності та інтимної соматика

Незважаючи на те, що поняття інтимності не можна пов'язувати виключно з тілесністю, остання все ж залишається одним із ключових елементів. Тож другою в нашому списку виокремлених ЛСГ стала ЛСГ тілесності та інтимної соматика, яка об'єднує лексичні одиниці, що стосуються людського тіла та його ролі в переживанні інтимного досвіду. На відміну від емоційно-афективної складової, ця група висуває на перший план фізичний вимір стосунків, підкреслюючи, як тіло стає центральним елементом у дискурсивному конструюванні інтимності.

Аналіз досліджуваного корпусу дозволив нам виділити кілька підгруп у межах цієї групи залежно від типу тілесного посилення та експліцитності висвітлення інтимного досвіду.

- **Соматизми**

Першою і найчисленнішою підгрупою (42 одиниці) стали соматизми, тобто лексичні одиниці, що позначають частини тіла. Сюди увійшли такі лексеми як: *el cuerpo, el alma, el corazón, la espalda, la frente, la cara, la cabeza, el rostro, los labios, los ojos, los párpados, el pecho, los pezones, los dedos, el escote, los bíceps, los brazos, las manos, la palma, los nudillos, el pulgar, las piernas, los muslos, las rodillas, los pies, el cuello, la barbilla, la tripa, el ombligo, la garganta, la mandíbula, la cadera, los pulmones, el cogote, los omóplatos, las vértebras, la nariz, la oreja, el lóbulo*. Крім того, сюди ми включили наступні елементи: *la saliva, el sudor, el pelo*.

Ці лексичні одиниці демонструють нам, що тіло у досліджуваних текстах є основним елементом конструювання концепту інтимності, слугуючи простором для втілення емоційних переживань [Escribano-Cárcel 2018, с. 99].

Прикметною також є варіативність соматизмів, наявних в аналізованому нами корпусі, адже сюди, окрім найбільш загальноновживаних частин тіла, як от *cabeza*, *cara*, *brazos*, *ojos* тощо увійшли рідковживані лексеми на кшталт *lóbulo* чи *vértebras*: *Para entonces Mateo ya sabía que sólo era cuestión de tiempo, porque el bellezón se dejó hacer: primero apoyó una **mano** en la curva final de su **espalda**, luego le acarició los **omóplatos**, las **escápulas** y cada una de sus **vértebras**, hasta que logró desabrocharle el tercer corchete del sujetador* (18).

Також у досліджуваному масиві текстів помітна тенденція до естетизації тіла за допомогою таких виразів, як *pecho de piel cobre* або *brazos macizos, fuertes, tallados en el campo*, що вказує на тіло як об'єкт споглядання та естетичної оцінки. У цьому випадку тіло одночасно стає суб'єктом і об'єктом бажання, що підкреслює його центральну роль у конструюванні концепту інтимності.

- **Тактильна та сенсорна інтимність**

До цієї підгрупи увійшли лексеми, що стосуються тактильної та сенсорної близькості, такі як, приміром, *un beso, besarse, mover la boca y besar, abrir la mano y tocar, acariciar, piel con piel, roce de dedos, abrazados, acurrucarse, conexión táctil, chuparse los dedos, aspirar el olor del otro* тощо.

Цей набір підкреслює мультисенсорний характер інтимного досвіду [Tkachuk 2020, с. 39], в якому беруть участь не тільки дотик, а й нюх та смак. Крім того, наявність таких синтаксичних конструкцій, як у реченні: ***Se restriegan la cara con las manos y se rascan los párpados con las puntas de los dedos aspirando el olor del otro*** (22), свідчить про динамічне зображення тілесного контакту, в якому інтимність постає як інтерактивний і поступовий процес. Відтак тіло зображується не лише статичним об'єктом, а й засобом встановлення і прояву близькості (як фізичної, так і емоційної) між суб'єктами.

- **Експліцитна сексуальна взаємодія**

Окрему підгрупу формують лексичні одиниці, пов'язані з явною сексуальною взаємодією, до яких належать такі слова, як *follar, hacer el amor, embestirse, jaderar, gemir, dar placer, acto íntimo, polvo, sexo* тощо.

Їх наявність у досліджуваних текстах вказує на тенденцію до зростання експліцитності сексуальності в медіадискурсі, що відображає процеси дестигматизації [Kunze 2024, с. 2] та пом'якшення мовних табу (детабуїзації). Водночас співіснування більш розмовних форм (*follar, polvo*) з іншими, котрі мають більш нейтральний або евфемістичний характер (*hacer el amor, acto íntimo*), свідчить про стилістичну варіативність у зображенні сексуальності: *Dicen quienes los han probado que los penúltimos **polvos** son los mejores. Lo malo, o lo bueno, es que eso solo se sabe a toro pasado* (32); *He nadado por aquella noche en la que **hicimos el amor** en un barco que no era nuestro...*(30).

Поряд із цими формами спостерігається також використання непрямих або евфемістичних номіналізацій, таких як *la primera función, darse un homenaje, comer el fruto prohibido, berenjena*, що дозволяють автору натякнути на сексуальний досвід у менш відвертій формі: *Dos Adanes **comiendo el fruto prohibido** en una pradera de un Edén tropical* (5); *En torno a las 22.22, al caer el sol y con el termómetro marcando 38,2 grados, empieza **la primera función** en el bajo A* (1). Ці одиниці відображають стійкість механізмів пом'якшення та символічного кодування, які співіснують із більш прямими формами, що свідчить про напругу між відвертістю та стриманістю у дискурсі про інтимність.

Таким чином, проаналізована ЛСГ демонструє нам, що інтимність у медіа – це досвід, який проживається через тіло, відчуття і контакт.

2.4. ЛСГ динаміки романтичних стосунків

Ця ЛСГ об'єднує лексичні одиниці, що відображають різні етапи розвитку інтимних стосунків – від їхнього початку до можливого завершення. На відміну від попередніх ЛСГ, зосереджених на емоційному чи тілесному вимірі, ця група дає змогу аналізувати інтимність як часовий, поступовий і динамічний процес.

Із точки зору когнітивної лінгвістики, романтичні стосунки зазвичай концептуалізуються за допомогою динамічних та метафоричних схем (наприклад, як шлях або процес), що, власне, демонструє лексика аналізованого корпусу. Тож на основі цього критерію у досліджуваній ЛСГ було визначено кілька підкатегорій.

- **Початок стосунків**

До складу цієї групи увійшли такі лексичні одиниці як *flechazos escolares*, *llegó el flechazo*, *empezar a salir*, *hacer match*, *citas*, *cita a ciegas* та *manifestar interés primero*.

Ці лексеми відображають уявлення про початок стосунків як про раптову подію або як про результат початкової взаємодії між суб'єктами. Особливо важливим є використання метафор, таких як *flechazo*, що відсилає читача до образу Купідона та ідеї раптового й неконтрольованого впливу кохання: ***Llegó el flechazo***, *su cara quedó grabada en mi mente como me ocurría con las canciones que me fascinaban* (2); ***En el mismo disparo que Cupido nos lanza***, *además del enamoramiento meteórico y las horas deliciosas, está escrita la fatídica fecha de despedida* (11). Цей тип уявлення має глибокі культурні корені, де кохання описується як зовнішня сила, що *hiere* або *atraviesa* людину [Merino Correa 2025, с. 17].

Також наявність таких виразів, як *hacer match* або *dar like*, свідчить про вплив цифрового середовища на пошук/побудову стосунків, де їхній початок опосередковується та формалізується через технологічні платформи.

- **Розвиток стосунків**

Елементи цієї підгрупи відображають уявлення про стосунки як про стан єдності та взаємності. Прикладами слугують лексичні одиниці *son el uno del otro*, *devolviéndoles el uno al otro*, *compañía*, *estabilidad social* і *conexión intelectual*: *Están conectados esos dos, Lucas y la mujer*, ***son el uno del otro*** (8); *Él era abiertamente homosexual en círculos privados, y ella lo sabía: no quería pasión física, sino* ***compañía, estabilidad social*** *y una conexión intelectual* (33). Тут можемо спостерігати наявність метафоричних схем на кшталт «закохані – це дві частинки одного цілого», що передбачає побудову стосунків на основі взаємодоповнюваності та певною мірою взаємозалежності. Крім того, наявність таких лексем, як *estabilidad* чи *conexión intelectual*, вказує на те, що близькість не обмежується емоційним чи фізичним виміром, а розширюється до більш

складної форми міжособистісного зв'язку, що інтегрує соціальні та когнітивні аспекти.

- **Тимчасовість стосунків**

Окремо виділяються лексеми, що підкреслюють швидкоплинність і тимчасовість стосунків, такі як *transitoriedad*, *carácter efímero*, *brevedad*, *amor de verano*, *estrellas fugaces*, *relámpagos*, *carácter efímero*, *paréntesis en la existencia*, *rozar el milagro*, *relato barato de verano*, *otra vida insertada en medio de esta vida gris*. Ці одиниці не лише вказують на обмежену тривалість стосунків, а й формують особливе сприйняття інтимного досвіду як чогось скороминущого і непостійного.

Відтак прикметним у цьому контексті виявляється використання деяких метафор, як-от *estrellas fugaces* або *paréntesis en la existencia*: *Quizá por esa transitoriedad, quizá por su carácter efímero, por la escasez de momentos compartidos, estos amores son verdaderas estrellas fugaces que atraviesan nuestra noche para llenarnos de luz y belleza* (11). Вони не обмежуються лише вказівкою на короткочасність, а конструюють образ стосунків як перерви чи відхилення від повсякденного життя.

Таким чином, вищезгадані лексеми сприяють втіленню інтимності не як стабільного проєкту, а радше як емоційно насиченого короткого епізоду, що виникає всередині іншої реальності, яка вважається більш тривалою або «нормальною».

- **Завершення стосунків**

Це остання з чотирьох виділених нами підгруп, до якої входять такі лексичні одиниці, як *despedida*, *rupturas*, *divorcios*, *sus caminos se separaban*, *decirse adiós*, *salir por piernas*, *dar hastío*, *dar el disgusto*. Вони відображають концептуалізацію розриву як процесу поступового або різкого розлучення: *Nunca es buen momento para separarse en las relaciones largas con hijos. Sobre todo, cuando nada obliga a nadie a querer salir por piernas y no sabe una, o uno, si da más vértigo irse de casa o hastío quedarse en ella* (32); *Yo me acerqué a él para decirle adiós y sin saber por qué me puse a llorar* (4).

У цьому контексті метафора «шляху» виявляється особливо значущою, оскільки вона висвітлює сприйняття стосунків як подорожі, яка може дійти до кінця, що відповідає концептуальній моделі «стосунків як подорожі», широко описаній у когнітивній лінгвістиці [Rodríguez Salazar 2012, с. 162].

Крім того, вирази на кшталт *último acto de amor* вводять евфемістичні форми, котрі пом'якшують сприйняття втрати чи навіть смерті, що підкреслює емоційне та культурно чутливе навантаження етапу завершення стосунків.

Таким чином, аналіз ЛСГ дозволяє зробити висновок, що інтимність представляється не як статичний стан, а як динамічний процес, котрий проходить різні етапи: початок, розвиток, трансформацію та завершення. Ця перспектива підкріплює думку про те, що романтичні стосунки концептуалізуються як мінливі траєкторії, що характеризуються нестабільністю, тимчасовістю та скороминущию.

2.5. ЛСГ соціально-рольової ідентичності

ЛСГ соціально-рольової ідентичності об'єднує лексичні одиниці, що дозволяють класифікувати суб'єктів залежно від їхнього місця в соціально-культурному просторі. На відміну від попередніх ЛСГ, зосереджених на індивідуальному досвіді близькості, ця група вводить інтерсуб'єктивний вимір, у якому інтимність вписується в нормативні та соціальні рамки.

Із точки зору дискурсивного аналізу ідентичність розглядається не як постійна ознака, а як явище, що конструюється за допомогою мови. У цьому сенсі лексичні категорії, що використовуються для позначення орієнтації людини, її ролей або типів стосунків, не лише відображають соціальну реальність, а й активно сприяють її формуванню. Як зазначає В. Агуадес Камачо, засоби масової інформації – це розгалужені та всепроникні мережі, що формують та стандартизують ідентичність [Aguades Camacho 2014, с. 13].

Отже, в межах цієї ЛСГ ми виділили наступні підгрупи:

- **Сексуальна орієнтація та ідентичність**

Поняття «гендерна ідентичність» означає відчуття приналежності, яке може відчувати людина як чоловік або жінка. Гендерна ідентичність пов'язана з

категоріями біологічної статі, хоча не обов'язково повинна з ними збігатися. Сексуальна орієнтація, зі свого боку, розуміється як емоційний та сексуальний потяг, який людина відчуває до осіб іншої статі, своєї статі або до осіб різних статей. Зв'язок між статтю і гендером породжує назви, що охоплюють аббревіатуру ЛГБТІКА+: лесбійки, геї, трансгендери та транссексуали, бісексуали, інтерсексуали, квір, асексуали та інші групи, позначені знаком +.

Іспанська дослідниця А. Кастельйо-Мартінес зазначає, що в сучасному медіапросторі (зокрема іспаномовному) різноманітність гендерної ідентичності та сексуальної орієнтації представлена саме в позитивному руслі [Castelló- Martínez 2023, с. 2]. На основі власних спостережень вважаємо за необхідне доповнити цю думку, зауваживши, що репрезентація гендерної ідентичності та сексуальної орієнтації в масмедіа нерідко містить радше нейтральну конотацію, що сприяє нормалізації особистих вподобань і вибору кожної людини в контексті інтимного досвіду.

Підтвердженням цьому слугує активне використання термінів, які стосуються сексуальної орієнтації, у текстах досліджуваного корпусу. Найпродуктивнішими і найбільш уживаними одиницями стали *lesbiana*, *hétero* й *homosexual*: *Hay una pareja de **lesbianas** en el segundo a quienes no les hacen falta sardinas para beber agua* (1); *Él era abiertamente **homosexual** en círculos privados, y ella lo sabía: no quería pasión física, sino compañía, estabilidad social y una conexión intelectual* (33).

Ці одиниці функціонують як ідентифікаційні маркери, котрі розміщують суб'єкта в певних соціальних категоріях. Тож сексуальна орієнтація постає як форма самовизначення, що дозволяє індивіду позиціонувати себе стосовно домінуючих культурних норм, таких як гетеронормативність [Méndez- Pinzón 2023, с. 2].

- **Соціальні ролі**

Важливою складовою досліджуваних текстів стали лексичні одиниці, котрі позначають соціально детерміновані ролі, такі як *madre*, *padre*, *novio/-a*, *esposo/- a* чи *marido*: *Dos preadolescentes y sus **padres**, **novios** desde hace un rato*,

que deciden viajar juntos para anticipar lo que será la convivencia real en el nuevo curso (15);

- *Hombre, no sé, si yo llevara casada 50 años, lo mismo preferiría morir primero.*
- *Y al **marido** que le den.*
- *Se habría muerto de pena (19).*

Ці одиниці структурують інтимність у термінах соціально визнаних ролей, які передбачають конкретні очікування щодо поведінки. Таким чином, стосунки перестають бути виключно особистим досвідом і перетворюються на соціальний конструкт у рамках нормативної системи.

Важливо зазначити, що ці ролі не є нейтральними – вони наповнені культурними та ідеологічними значеннями, що впливає на те, як сприймаються та інтерпретуються інтимні стосунки.

• Типи стосунків

До складу цієї підгрупи увійшли терміни, що позначають певні форми стосунків, такі як *amistad, relación estable, pareja, trieja* та *amante*. Вона є особливо значущою, оскільки відображає різноманіття форм організації інтимних стосунків у сучасному світі. Приміром, тоді як слово *pareja* відсилає до традиційної та нормативізованої моделі стосунків, такі терміни, як *trieja*, позначають нетрадиційні структури, що свідчить про розширення спектру людських взаємин: *Con su naturaleza impulsiva y poliédrica [amor] nos impulsa a actuar desde las **amistades** que nos sostienen, desde la familia (elegida) que nos alberga, desde la **pareja** (o **trieja**) que nos suma y desde todo lo que – ya sea arte o naturaleza – nos emociona o interpela (29)*. Варто також зауважити, що в досліджуваних текстах спостерігається тенденція до використання саме слова *pareja* замість *marido* чи *mujer*, адже *pareja* не є соціально маркованим словом і може стосуватися як різностатевих, так і одностатевих стосунків.

Зі свого боку, *amante* вказує на стосунки, що знаходяться поза інституціоналізованими рамками, що свідчить про співіснування нормативних моделей та альтернативних форм інтимності: *En la arquitectura secreta del relato*

antiguo, que reconocemos sin saber, la mañana de los amantes es un signo que contiene esencialmente la noche, que señala esencialmente el cuerpo...(23)

- **Контекст сім'ї**

Лексичні одиниці пов'язані з родиною, такі як *madre, padre, hijos, nietos, abuelos, tío, sobrina, familia, familia elegida*, ми вирішили об'єднати в окрему групу.

Ці одиниці розширюють межі інтимності за межі пари, інтегруючи її в сімейні структури: “*No lloraste tanto cuando se murió otra gente de tu familia*”, *le dice la niña a la mujer* (8); *Y resulta que debajo de ese disfraz de padre que quiere a su hijo, casualmente, había un padre que quería a su hijo* (27). Слід зазначити, що, хоча підгрупи «соціальні ролі» та «контекст сім'ї» тісно пов'язані між собою, ми вирішили розмежувати їх, адже в нашій роботі ми розрізняємо ці поняття залежно від фокусу: соціальні ролі зосереджуються на позиції (функції) суб'єкта, тоді як сімейний контекст стосується мережі зв'язків, у якій існує інтимність. Відтак лексичні одиниці на кшталт *madre* чи *padre* можуть належати до обох підгруп.

Крім того, особливо важливим є поняття *familia elegida*, яке позначає сім'ю, що складається з людей, не пов'язаних кровними узами. Воно ставить під сумнів традиційну модель, засновану на біологічних зв'язках, висвітлюючи нові форми емоційного зв'язку.

Відтак інтимність переосмислюється як мережа зв'язків, які можуть будуватися добровільно, що відображає соціальні трансформації у розумінні сім'ї.

- **Соціокультурні категорії**

До складу останньої підгрупи увійшли одиниці, що належать до ширших соціальних категорій, таких як *jóvenes, adultos, viejos, (pre)adolescentes* чи *niños*.

Ці одиниці розміщують інтимний досвід у конкретних поколіннєвих та соціальних рамках, що впливає на його інтерпретацію. Наприклад, уявлення про інтимність може варіюватися залежно від віку, асоціюючись із різними нормами, очікуваннями і ступенями дозволеності: *Supongo que, como todos los adolescentes,*

*sintieron entonces que ese amor recién estrenado sería eterno (13); Tenía catorce años y la certeza incómoda de que el mundo de los **adultos** era un territorio extranjero donde ella no tenía derecho de entrada (25).*

Вищезгадані приклади демонструють, що інтимність є не універсальним досвідом, а явищем, обумовленим соціокультурними змінними (вік, статус тощо).

Отже, проаналізована ЛСГ показує, що інтимність залежить не лише від особистого досвіду, а й від соціальних чинників, таких як ролі та ідентичності. Відтак медіадискурс не лише описує стосунки, а й впливає на те, як їх розуміють і які моделі людських стосунків вважаються прийнятними.

2.6. ЛСГ оцінної номінації об'єкта бажання

ЛСГ оцінної номінації об'єкта бажання об'єднує лексичні одиниці, які використовуються для характеристики коханої людини її партнером/партнеркою або людини, до якої виник фізичний чи емоційний потяг та/або інтерес. У цьому випадку основна увага приділяється не стосункам чи любовному досвіду, а власне оцінці й опису бажаного об'єкта суб'єктом. Варто зауважити також, що в такому випадку йдеться не про логічну оцінність, обумовлену об'єктивним сприйняттям, а про емоційну, що відображає почуття суб'єкта до об'єкта [Коць 2023, с. 18].

В межах цієї ЛСГ ми виділили дві підгрупи:

- **Естетична оцінка (фізична привабливість)**

Сучасні соціолінгвістичні дослідження невербальних аспектів формування міжособистісних стосунків свідчать про те, що саме фізична привабливість є основною мотивацією для першого знайомства в цілому, а ще більше – для початку романтичних стосунків. Більше того, рівень фізичної привабливості нерідко є кращим прогностичним параметром перших зустрічей, ніж психологічні чинники [Arias, Punyanunt-Carter 2023, с. 311].

Відтак до першої підгрупи увійшли лексичні одиниці, котрі оцінюють зовнішність об'єкта, такі як *guapa/-o, hermosa/-o, bella/-o, guapísima* чи *bellezón*.

Ці вирази переважно характеризують об'єкт бажання на основі його фізичної привабливості, підкреслюючи візуальний аспект, так що потяг суб'єкта до об'єкта виникає як реакція першого на зовнішній вигляд другого: *Todo se emborronaba por el deseo de ser mirado por aquella mujer **extremadamente bella** y extremadamente sensible* (4); Особливу увагу хочемо звернути також на так звані інтенсифікатори, які посилюють оцінку суб'єкта: *Mateo habría dado lo que fuera por estar en el lugar del Tino, dándolo todo con esa desconocida que encontró **guapísima** y de lo más estilosa* (16); *Al amanecer **el bellezón** se dio una ducha, se vistió y antes de irse le dijo: “Sólo has poseído mi cuerpo, no mi alma”* (18); *El actor y director recuerda la primera vez que sintió la certeza de haber encontrado a la mujer más **hermosa** del mundo* (4). У попередньому прикладі (*extremadamente bella y extremadamente sensible*) ними виступали прислівники, які ще й інтенційно повторювалися без варіативності. Таке вживання є стилістично обумовленим для підсилення позитивної оцінки якісних прикметників. Крім того, на основі проведеного аналізу вищезгаданих прикладів, можемо стверджувати, що тут йдеться про гіперболізацію краси, адже в усіх випадках спостерігаємо використання вищого ступеня порівняння прикметника.

- **Соціокультурна оцінка**

Другу підгрупу формують такі одиниці, як *galán* або *dama*, які відсилають до ширших культурних моделей, адже вони не лише описують особу, а й розміщують її в рамках певних соціальних стереотипів. Наприклад, *galán* асоціюється з чоловічою постаттю, якій властиві привабливість, спокусливість та певний престиж, тоді як *dama* є втіленням жіночності, елегантності й вишуканих манер поведінки:

*En la hora última de los días de verano
el más dulce **galán**
es un **galán** de noche
es una **dama** (23).*

Отже, проаналізована ЛСГ показує, що об'єкт бажання постає не як нейтральна фігура, а як фігура, що характеризується оціночним забарвленням. За

допомогою цих одиниць дискурс не лише описує бажану особу, а й визначає, які риси вважаються привабливими й суспільно схваленими.

2.7. ЛСГ цифрової медіації

Загальновідомо, що діджиталізація усіх сфер людського життя, зокрема віртуалізація міжособистісної комунікації, є невід'ємною частиною сучасної реальності. Такі додатки, як, приміром, *Tinder*, *Badoo*, *Grindr* чи *Bumble*, стали одними з основних просторів для спілкування й пошуку партнерів (інколи друзів), особливо серед молоді, що свідчить про значні зміни у формах соціальної взаємодії. Крім того, різні дослідження вказують на те, що ці платформи не лише полегшують контакт, а й визначають спосіб формування бажання, комунікації та очікувань щодо стосунків [Erevik, Kristensen, Torsheim, Vedaa, Pallesen 2020, с. 2].

Тож з огляду на все вищезазначене, ми сформували лексико-семантичну групу цифрової медіації, що об'єднує лексичні одиниці, котрі відображають вплив цифрових технологій на формування інтимних стосунків. У цьому випадку інтимність розглядається не як безпосередня взаємодія між суб'єктами, а як досвід, опосередкований певними платформами, додатками та віртуальними середовищами.

Відтак лексику, що увійшла до складу цієї ЛСГ можемо розбити на певні підгрупи.

По-перше, виділяються одиниці, що позначають конкретні додатки для знайомств та месенджери, такі як *Tinder*, *Bumble*, *Instagram* або *WhatsApp*: *Hace poco, abrí una conversación en **Bumble** contándole a un tipo en cuya foto salía abrazando a un koala justo esto, y me bloqueó después de llamarme perversa* (1); *A Mateo no le había ido bien con las aplicaciones para ligar, pues del **tinder** **cofrade** lo echaron por agnóstico, del **tinder** **friki** lo eliminaron por antiguo, del **tinder** **jondo** lo corrieron por escuchar al Niño de Elche y del **tinder** **rociero** se salió cuando descubrió que el polvo del camino era el polvo del camino* (18).

Ці одиниці розміщують інтимні стосунки у визначеному технологічному середовищі, де контакт між суб'єктами відбувається через цифрові інтерфейси.

Таким чином, міжособистісна взаємодія перестає розвиватися виключно у фізичному вимірі й починає залежати від динаміки самих платформ.

По-друге, виділяють такі одиниці, як *match* або *like*, що характеризують власне дії та механізми які властиві цим платформам: *Así que ante su negativa de seguirme el hilo de la conversación por el lado que ella considera equivocado, entonces, mejor me meto a la página web esa donde te tiran el tarot astral gratis y pregunto lo que no se me resolvió en los 40 minutos de terapia: ¿Me voy a casar con el chaval ese al que le voy a **dar like** a ver si hacemos **match**?* (35) Ці вирази відображають спрощення процесів взаємодії, де зацікавленість об'єктом бажання та симпатія кодуються у мінімальні стандартизовані жести. У цьому сенсі початок взаємодії стає майже автоматичною дією, опосередкованою логікою інтерфейсу.

По-третє, виділяються такі категорії, як *influencer* чи *instagramer*, що вказують на типи ідентичності, сформовані в цифровому середовищі. Вони є свідченням того, що сприйняття іншої людини більше не ґрунтується виключно на безпосередній взаємодії, а й на її присутності і ступені проявлення в Інтернеті. Таким чином, інтерес до певної людини може формуватися не лише через особистий контакт, а й через візуальні та медійні образи.

Наостанок окремо хотілося б звернути увагу на поняття *manosfera*, що стосується онлайн-спільнот зі специфічними поглядами на стосунки, гендер та інтимність (зокрема йдеться про певну вибірку веб-сайтів, блогів, форумів та спільнот у соціальних мережах, де домінують чоловіки і яка пропагує мізогінію, антифемінізм та гегемонну маскулінність): *Pero, para mi sorpresa, las seis que estaban ahí empezaron a decir que a ellas les pasaba igual, que por enes o por leches, resulta que sus citas también terminaban en la misma decepción y que va a resultar que parece que ya nadie quiere follar porque los hombres tienen miedo y por eso se van a la **manosfera*** (35).

Вживання таких понять у дискурсі особистої сфери життя свідчить про те, що інтимність також конструюється в межах ширших цифрових ідеологічних просторів. Вони впливають на уявлення про гендерні ролі, стосунки та норми

поведінки, формуючи певні інтерпретаційні рамки, а також привертають увагу суспільства до нагальних проблем (як у проаналізованому нами випадку).

Отже, досліджувана ЛСГ показує, що у сучасному дискурсі інтимність значною мірою опосередковується цифровими платформами та соцмережами, що свідчить про зміну специфіки пошуку та побудови стосунків.

2.8. ЛСГ фізіологічної інтимності

Останньою ЛСГ у нашій класифікації є ЛСГ фізіологічної інтимності, яка об'єднує лексичні одиниці, що стосуються біологічних і тілесних аспектів інтимного життя. На відміну від ЛСГ тілесності та інтимної соматички, у фокусі якої перебуває тіло як носій інтимного досвіду, ця група зосереджується на фізіологічних процесах, котрі зумовлюють, пояснюють та супроводжують ці інтимні досвіди. Вживання таких лексичних одиниць у сучасному медіапросторі прагне нормалізувати та пояснити явища, які традиційно вважаються приватними, неприйнятними для висвітлення на загал або навіть табуйованими.

Тож лексику цієї ЛСГ можна поділити на певні тематичні категорії.

По-перше, сюди входять поняття, які описують біологічні та гормональні процеси, такі як *menopausia*, *hormonas*, *feromonas* чи *ciclo menstrual*. Вони вводять біологічний вимір у потрактування інтимності, показуючи, що емоційні та сексуальні переживання тісно пов'язані з фізіологічними процесами: *Aunque lo que más llamaba la atención en su silueta, al menos para mí, que por entonces llevaba un avispero de **hormonas** zángano en el hueco del corazón, era su notable pecho, desproporcionado para aquel cuerpo etéreo de mujer ángel* (24); *Hay risas en el desconuelo, como cuando el niño le explica a su hermana que esto no es culpa de nadie: “Son cosas de la edad, como **la menopausia** de mamá”* (8); *Leí que puede estar relacionado con la liberación de **feromonas** con el sudor, que nos produce una especie de excitación animal* (1). У цьому сенсі бажання, емоційний стан чи сприйняття людиною власного тіла постають як явища, що частково зумовлені гормональними чинниками.

Складовими цієї ЛСГ також є такі лексичні одиниці, як *orgasmo* чи *erección*, які тісно пов'язані з вищезазначеною підгрупою і стосуються

фізіологічної реакції організму в інтимних ситуаціях. Ці поняття вводять уявлення про інтимність, зосереджене на функціонуванні організму, де задоволення описується через конкретні фізичні процеси: *Y no, nunca mencionamos nuestra conexión táctil, tampoco nada fue a más, ni siquiera hablamos de otra cosa que no fuera el genitivo sajón, pero a ella la sonrisa dulce le duró todo el veraneo y a mí **la erección** también* (24).

По-третє, виділяються такі терміни, як *cistitis* або *ginecólogo*, що стосуються сфери охорони здоров'я. Ці лексеми показують, що інтимність також розглядається з медичної точки зору, що сприяє її раціоналізації, але водночас може зменшувати її емоційний вимір: *Si se quedaría traspuesta o si le daría **cistitis**, como le pasaba a ella cuando quedaba con alguien del tinder del crossfit* (18).

Останнім у межах ЛСГ фізіологічної інтимності хотілося б виділити такі поняття, як-от *terapia de pareja*, що стосується психологічного аспекту інтимного життя людини [Villegas, Oyervide 2024, с. 276]. Вони відображають тенденцію розглядати стосунки як процеси, які можна аналізувати, коригувати або покращувати за допомогою спеціалізованих практик: *Pero no sabemos cuántas parejas deciden permanecer juntas después del que pensaban iba a ser su último verano. Porque les dura el espejismo. Porque se reenamoran: sí, se han reportado casos. Porque deciden hacer **terapia de pareja**, a ver qué pasa* (32). Таким чином, інтимність перестає бути виключно приватною і постає як сфера, що піддається зовнішньому регулюванню.

Отже, проаналізована ЛСГ показує, що інтимність у медіапросторі пов'язана не лише з емоціями чи стосунками, а із фізіологічними процесами тіла. Використання таких лексичних одиниць сприяє нормалізації біологічних, фізіологічних та психологічних аспектів інтимного життя.

2.9. Кількісний аналіз інтимної лексики за допомогою *Voyant Tools*

Для дослідження інтимної лексики в аналізованих статтях ми застосували метод кількісних підрахунків, але в удосконаленому варіанті – використавши інструмент корпусної лінгвістики під назвою *Voyant Tools* [Lisboa, Fromm 2024,

с. 545-550]. Такі інструменти дозволяють виявляти закономірності частотності та візуалізувати розподіл лексики у великих масивах текстів.

Аналізований корпус складається з 35 статей газети *El País*, відібраних із тематичних колонок під назвами *Amor de verano* та *Historias de amor*. Для достовірності і точності під час проведення аналізу було здійснено очищення корпусу шляхом виключення граматичних слів (так званих стоп-слів) за допомогою функції *Definir opciones para esta herramienta* і введення відповідних слів, таких як займенники, прийменники, артиклі та сполучники (*me, te, se, el, la, de, en, que, y, para, por, hacia, desde, hasta, del, al* тощо), у поле *Palabras excluidas* з метою зосередити аналіз на лексичних одиницях із значущим семантичним навантаженням.

Для нашої роботи було прийнято використати три найрелевантніші модулі Voyant tools, а саме: *Sumario*, *Cirrus* і *TermRadio* [Alhudithi 2021, с. 4].

Аналіз проводився переважно за допомогою модуля *Sumario*, який дозволив отримати загальне уявлення про корпус, включаючи статистику та визначення найбільш часто вживаних слів.

- **Загальні параметри корпусу:**

- а) Лексична щільність: 0,212

Лексична щільність вказує на частку слів із повноцінним семантичним змістом (іменники, дієслова, прикметники, прислівники) у загальній кількості слів корпусу. Показник 0,212 означає, що приблизно 21,2 % тексту складається зі значущих лексичних одиниць, тоді як решта припадає на функціональні слова (артиклі, прийменники тощо). Це значення вважається помірним-низьким, що відповідає публіцистичному дискурсу, адже він не такий щільний, як академічний текст, але й не такий простий (тобто з найнижчою щільністю), як текст розмовного регістру [Vásquez Arango, Aristizábal Quintero, Castro Arbeláez, Muñetón Ayala et al. 2025, с. 15].

- б) Індекс читабельності: 11,345

Цей показник вимірює ступінь складності тексту з урахуванням таких факторів, як: довжина слів, синтаксична складність і довжина речень.

Значення 11,345 вказує на середньо-високий рівень читання, тобто текст не є надто простим, вимагає певних мовних компетенцій (приблизно рівень старшої - середньої школи або початкового університету). Це підтверджує, що досліджувані нами статті *El País* мають складний, а не спрощений стиль викладу, що дозволяє автору кожного з аналізованих розкривати нюанси у зображенні інтимної сфери життя людини, показуючи при цьому власну майстерність викладу з метою залучення читача.

с) Середня кількість слів у реченні: 19,0

Цей показник вказує на середню довжину речень у корпусі. Отримане значення (19 слів у реченні) свідчить про відносно складну синтаксичну структуру, а також наявність підрядних речень або розгорнутих конструкцій. А отже ідеї в аналізованих текстах висловлюються не фрагментарно, а за допомогою більш розгорнутих конструкцій, характерних для публіцистичного оповідного стилю.

- **Аналіз лексичної частотності**

За допомогою модуля *Sumario* (див. Додаток А) було визначено 25 найчастіших слів корпусу: *amor* (148), *verano* (135), *vida* (107), *todo* (87), *años* (79), *casa* (66), *tiempo* (50), *siempre* (46), *noche* (43), *historias* (43), *madre* (40), *mujer* (33), *cuerpo* (33), *sol* (32), *mundo* (30), *estilo* (30), *tarde* (28), *agua* (28), *padre* (27), *ojos* (25), *hombre* (25), *historia* (25), *mejor* (24), *cosas* (24), *amores* (24).

Аналіз цих одиниць дозволяє простежити кілька важливих тенденцій. По-перше, виділяється висока частота слова *amor*, що підтверджує центральну роль кохання у лексичному полі інтимності. Також помічаємо значну частину соматизмів, зокрема вживання *cuerpo* й *ojos*, що підтверджує нашу тезу про взаємозв'язок інтимності та тілесності. До вибірки теж увійшли лексичні одиниці, котрі є суб'єктами та/або об'єктами міжособистісних стосунків, й зокрема відображають соціальні ролі (*madre, padre, mujer, hombre*), а також одиниці, пов'язані із досвідними вимірами (*vida, historias*).

Крім того, наявність таких слів, як *verano, noche, tarde, agua, sol* вказує на сильний зв'язок між інтимністю та часовими й сенсорними контекстами, що

можна розглядати як дискурсивну стратегію, притаманну публіцистичному авторському стилю газети *El País*.

Тож можемо зробити висновок, що результати кількісного аналізу значною мірою підтверджують нашу попередню класифікацію інтимної лексики за лексико-семантичними групами.

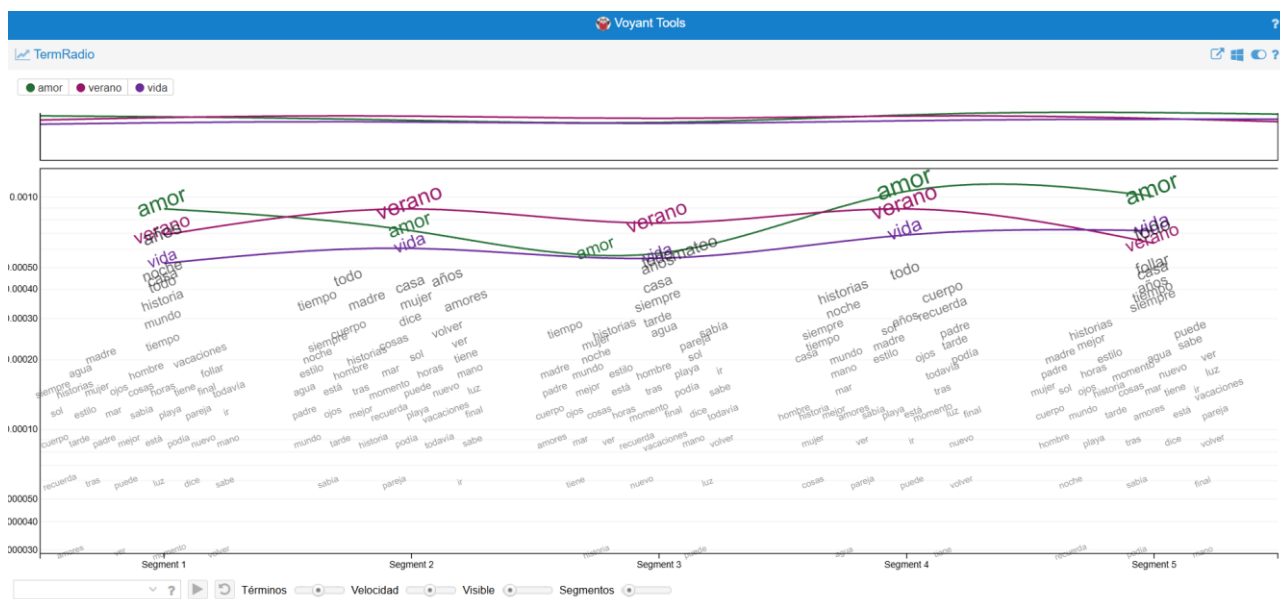
- **Візуалізація отриманих результатів**

Для доповнення аналізу частотності було використано модуль *Cirrus*, який дозволив нам створити хмару слів (*word cloud*) на основі лексичної частотності. Було проведено експеримент з різними налаштуваннями (25, 100, 300 та 500 термінів), що дозволило спостерігати, як поступово розширюється досліджуваний лексичний простір: тоді як обмежені налаштування виділяють основні семантичні ядра, більш широкі демонструють лексичну різноманітність (див. Додаток Б). Варто зазначити однак, що найбільш якісні результати, які лягли в основу нашої роботи, було отримано з лексичної частотності 25 термінів, що демонструє наступна ілюстрація:



Малюнок 2.1. *Voyant Tools*, модуль *Cirrus* (25 термінів)

Також було використано інструмент *TermsRadio*, який пропонує графічне зображення розподілу найчастіших термінів, полегшуючи візуальну ідентифікацію їх відносної ваги в корпусі:



Малюнок 2.2. *Voyant Tools*, модуль *TermsRadio*

Тож кількісний аналіз, проведений за допомогою *Voyant Tools*, дав змогу визначити найпоширеніші лексичні одиниці корпусу та встановити значущі за частотою закономірності. Отримані результати підтверджують центральну роль певних семантичних ядер, пов'язаних з емоційністю, тілом та міжособистісними стосунками, що підкріплює обґрунтованість класифікації на лексико-семантичні групи, запропонованої в попередніх підрозділах.

Висновки до другого розділу

Отже, у цьому розділі було проведено лексико-семантичний аналіз інтимної лексики у досліджуваному корпусі, до якого увійшли 35 статей газети *El País*. Результатом цього аналізу стало виокремлення семи ЛСГ, які структурують репрезентацію інтимності в іспаномовному медіапросторі. Ними стали: ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання, ЛСГ тілесності та інтимної соматички, ЛСГ динаміки романтичних стосунків, ЛСГ соціально-рольової ідентичності, ЛСГ оцінної номінації об'єкта бажання, ЛСГ цифрової медіації та ЛСГ фізіологічної інтимності. Визначення вищезазначених ЛСГ ґрунтувалося на поєднанні семантичного, дискурсивно-контекстуального,

прагматично-функціонального, аксіологічно-оцінювального й індексального чинників, що дало змогу охопити всю складність аналізованого явища та його неоднорідний характер.

Аналіз ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання показав, що інтимність втілюється як складний емоційний досвід, що включає позитивні стани (*amor, ternura, felicidad*), інтенсивні переживання (*obsesión, voracidad*), а також негативні (*culpa, soledad*) та рефлексивні (*nostalgia, melancolia*) епізоди.

Було виявлено також, що тіло посідає центральне місце в репрезентації інтимності, чи то як простір контакту (*tocar, abrazarse*), чи то як об'єкт сенсорного сприйняття (*tocar, acariciar, besar, olor*), чи то як основа сексуальної взаємодії, як у явних формах, так і за допомогою евфемізмів.

ЛСГ динаміки романтичних стосунків дозволила встановити, що стосунки концептуалізуються як процеси, які проходять різні фази: початок (*flechazo, match*), розвиток (*conexión*), тимчасовість (*paréntesis en la vida*) та завершення (*despedida, ruptura*). Цей підхід вводить часовий вимір, акцентуючи увагу на швидкоплинності людських взаємин.

Крім того, аналіз показав, що інтимність втілюється через соціальні категорії, такі як орієнтація (*hétero, lesbiana*), ролі (*esposa, madre*), типи стосунків (*pareja, amante*) та сімейний контекст (*familia elegida*). Ці одиниці свідчать про те, що інтимний досвід обумовлений соціокультурними нормами й факторами.

Було з'ясовано також, що об'єкт бажання в інтимному досвіді найчастіше репрезентується шляхом оцінки зовнішнього аспекту (*guapa, bellezón*), однак іноді може проявлятися через культурні архетипи (*caballero, dama*).

ЛСГ цифрової медіації відображає тенденцію сучасного світу до переосмислення інтимності й діджиталізації процесу спілкування, пошуку стосунків і міжособистісної взаємодії (*Tinder, dar like, hacer match*).

Наостанок, ЛСГ фізіологічної інтимності свідчить, що інтимний досвід також пов'язаний із конкретними біологічними процесами, такими як гормональні зміни, менструальний цикл та інтимне здоров'я, а також із психологічними практиками покращення взаємин (*terapia de pareja*), що дозволяє

нормалізувати репрезентацію природних процесів людського організму в інтимних контекстах.

Результати проведеного дослідження показують, що інтимність – це складне і багатогранне поняття, яке втілюється в іспаномовному медіапросторі шляхом взаємодії багатьох вимірів – емоційного, тілесного, соціокультурного, оцінювального, цифрового та фізіологічного.

Крім того, кількісний аналіз за допомогою *Voyant Tools* дав змогу визначити найважливіші лексичні ядра корпусу та підтвердити центральну роль семантичних полів, пов'язаних з емоційністю, тілом та міжособистісними стосунками. Відтак отримані результати корпусного аналізу обґрунтовують запропоновану лексико-семантичну класифікацію і становлять емпіричну основу для подальшого прагматико-дискурсивного дослідження інтимності.

РОЗДІЛ 3. ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ ІНТИМНОСТІ В ІСПАНОМОВНІЙ ПРЕСІ

3.1. Стратегії репрезентації інтимності

Інтимність, безумовно, є багатоаспектною й делікатною дискурсивною темою, яка донедавна, а саме до глобальної цифровізації усіх сфер нашого життя, характеризувалася підкресленою приватністю і нерідко навіть певною табуйованістю. Незважаючи на те, що наразі спостерігається поступова нормалізація інтеграції інтимного в публічний простір, сама інтимність дотепер все одно лишається соціально чутливим поняттям. Саме тому у текстах її зазвичай не висловлюють прямо, а використовують різні «завуальовані» способи викладу – пом'якшення, переформулювання і натяки. Тож вибір автором того чи іншого способу є частиною комунікативної стратегії, націленої на досягнення адресантом конкретної комунікативної мети [Бацевич 2004, с.118].

Після ґрунтовного аналізу досліджуваного корпусу текстів, нами було виокремлено чотири основні стратегії:

- стратегія евфемізації;
- стратегія інтенсифікації [Чернюх 2023, с. 148];
- стратегія детабуїзації [Белозьорова 2025, с. 278];
- стратегія емоційної виразності.

Отже, мета цього підрозділу полягає в тому, щоб описати яку роль у конструюванні інтимності у публічному контексті відіграють вищезазначені стратегії та яку комунікативно-прагматичну мету несе кожна із них.

3.1.1. Стратегія евфемізації

Евфемізація є однією з основних прагматичних стратегій у зображенні інтимності в медіадискурсі. Ця стратегія виявилася найпродуктивнішою у досліджуваному нами корпусі текстів газети *El País*. Загалом, евфемізм можемо розтлумачити як механізм переформулювання, що дозволяє замінити потенційно незручні, табуйовані або суспільно чутливі вирази на інші, більш прийнятні з соціокультурної точки зору [Allan, Burrridge 2006, с. 31]. У медіапросторі ця стратегія виконує не лише пом'якшувальну, а й естетичну та дискурсивну

функції. Останні дослідження також підкреслюють важливу роль евфемізації у конструюванні імпліцитних значень та переосмисленні соціальних норм у контексті ЗМІ [Crespo-Fernández 2015, с. 73; Casas Gómez 2012, с. 43].

Під час аналізу практичного матеріалу нами було виокремлено кілька найпоширеніших видів евфемізації, зокрема: евфемізацію сексуальних дій, евфемізацію емоційної близькості, евфемізацію смерті, евфемізацію розриву стосунків, а також евфемізацію тіла та сексуальності.

- **Евфемізація сексуальних дій**

Однією з сфер, де евфемізація проявляється найпродуктивніше, є зображення сексуальних дій. Сюди входять лексичні одиниці на кшталт *la primera función, darse un homenaje, tocar el cielo* або *irse a otro lugar*, які слугують непрямими заміниками сексуальної активності чи оргазму: *Trato de adivinar en qué otro piso estarán a punto de **darse un homenaje** y pienso en el tercero C (1); Ella se limitó a repetir imperativa “continúa, continúa” y Mateo **tocaba el cielo** y todo lo que se podía tocar (18)*. У цих випадках семантичне навантаження зміщується у бік більш нейтральних сфер (вистава, святкування, рух), що дозволяє уникнути надмірної відвертості, не усуваючи повністю референтного змісту.

Ще одним поширеним прийомом є гастрономічна метафоризація (*comer el fruto prohibido, probar esas cerezas*), яка переносить сексуальне бажання у смакову сферу та сферу чуттєвої насолоди: *Hace 25 años acabé yendo, cada pocas semanas, a Galicia, con mis veintipocos, con el corazón en un puño durante toda la semana pidiéndole a Cupido que aún no lo agotara, que nos diera otro encuentro, que me dejara **probar de nuevo esas cerezas** que el verano me trajo hasta la boca...(11)*. Використання метафори такого типу дозволяє автору інтегрувати сексуальність у культурно прийнятні рамки, нормалізуючи її в публічному дискурсі.

Крім того спостерігається використання лексичних одиниць, зосереджених на чуттєвому та часовому вимірах: *probamos al amor entre nuestros labios, encuentros de dos horas, escarceo delicioso y frenético*: *Mateo se mandó a besarla mientras el baile se convertía en **un escarceo delicioso y frenético** (18); Aunque, para*

*imposibles, los que tenían que ver con ella, porque no hay futuro posible cuando los únicos planes consisten en programar **encuentros de dos horas*** (11). Тут стратегія полягає у фрагментації статевого акту на складові (тривалість, відчуття, інтенсивність), уникаючи його прямого найменування. Це явище було описано як «референтна декомпозиція» у сучасному прагматичному аналізі [Haude, Witzlack-Makarevich 2016, с. 436].

- **Евфемізація емоційної близькості**

Безсумнівно, евфемізація не обмежується фізичною сферою, а поширюється також і на вираження почуттів. У такому випадку першочергова мета автора полягає вже не в тому, щоб уникнути вульгарності, а в тому, щоб пом'якшити емоційну відвертість. Такі лексичні одиниці, як, приміром, *decir palabras enormes*, дозволяють уникнути прямого використання фрази *te quiero* або *te amo*: *Demoramos menos de una semana en decirnos palabras enormes* (17). У наведеному прикладі автор використовує евфемізм замість явного ствердження, аби підкреслити важливість моменту озвучування власних почуттів, утримати увагу читача і водночас дещо поетизувати власний текст.

Крім того, використання виразів на кшталт *un más que amigo* демонструє нам принцип стратегічної двозначності, де стосунки розміщуються в проміжному просторі між усталеними соціальними категоріями: *Y en la stampa había una persona única, un hombre con cara de niño, un ser claro entre la claridad ambiental, un viejo amigo, un más que amigo* (22). У поєднанні з нарощенням значення (*un viejo amigo, un más que amigo*) використання виразу *un más que amigo* у кінці оповіді дозволяє автору максимально вплинути на читача своїм текстом, розчулити його і, можливо, змусити порефлексувати чи поностальгувати, адже в багатьох людей, імовірно, був схожий досвід стосунків.

- **Евфемізація смерті**

Ця підгрупа викликає особливий дослідницький інтерес, адже смерть – це не те поняття, яке знаходиться в одному асоціативному ряді з інтимністю. Однак у контексті інтимних стосунків смерть можемо пов'язати перш за все з сильною емоційною складовою, що посилює потребу в лінгвістичному пом'якшенні.

Прикладами цього слугують наступні текстові фрагменти: *Cuando volvió a abrirse la habitación, el general Chochomoro lloraba sin hacer ruido y Greta, con los labios pintados de rojo, descansaba tranquila en un lugar en el que ya no nos necesitaba a ninguna de las dos* (12); або *Es ella quien plantea la eutanasia. “Una opción razonable”, le dicen, “legal”, dado que es incurable. “La decisión es vuestra”. Eso le duele. “Vedlo como último acto de amor”. Y eso le consuela. El acto definitivo de amor tiene lugar el 1 de julio* (8). У наведених вище випадках евфемізм, по-перше, виконує терапевтичну функцію, зменшуючи емоційний вплив змісту на читача, а по-друге, сприяє певному зображенню смерті не як чогось страшного, неминучого і жахливого, а як природного процесу чи вибору, надіючи їх до певної міри позитивної конотації.

- **Евфемізація розриву стосунків**

Евфемізація розриву стосунків у досліджуваних нами статтях є ключовим механізмом для зображення потенційно конфліктного досвіду з нейтральної точки зору або навіть дещо естетизовано. Замість того, щоб описувати розрив і припинення стосунків як різкий і болючий досвід, автори текстів у медіадискурсі вдаються до евфемізмів, аби полегшити емоційне сприйняття тексту читачем.

Такі лексичні одиниці, як *sus caminos se separaban* (13), свідчать про концептуалізацію любовних стосунків як спільного шляху. Розрив, отже, не подається як провал чи конфлікт, а як природне розходження траєкторій. Подібно, у фразі *pedir una fruta fuera de temporada* (11) розрив подається як питання часу або несумісності, що розмиває відповідальність учасників і зміщує акцент на часовий аспект. Зі свого боку, вираз *la fatídica fecha de despedida* (11) вносить оціночний відтінок, але при цьому пряме зображення конфлікту відсутнє.

Відтак можемо підсумувати, що евфемізація розриву стосунків сприяє створенню образу інтимності як динамічного та майже органічного процесу, в якому стосунки розвиваються та закінчуються без необхідності явної конфронтації.

- **Евфемізація тіла та сексуальності**

Ще однією особливо продуктивною сферою для евфемізації є зображення тіла, де евфемізація здійснюється через метафоризацію й естетизацію. У цьому випадку йдеться не лише про уникнення вульгарності, а й про перетворення тілесності на нормалізований дискурсивний об'єкт.

Такі лексичні одиниці, як *berenjena* (1) або *perímetro de melocotón de su intimidad* (24) для позначення інтимних частин тіла, переносять асоціацію у сферу харчування, підсилюючи тенденцію, що вже спостерігається у сексуальній евфемізації. Ідеться про когнітивний механізм проекції конкретних і культурно прийнятних сфер на табуйовані реалії [Crespo-Fernández 2023, с. 13].

Подібним чином, формулювання на кшталт *balcón de tentaciones* або *territorios prohibidos* свідчать про концептуалізацію тіла як простору. Такі евфемізми дозволяють фрагментувати тілесність, уникаючи її прямого зображення та водночас вводячи наративний вимір (дослідження, доступ, межа).

Відтак можемо стверджувати, що вищезгаданий тип евфемізації сприяє ідеологічному переосмисленню тіла, асоціюючи його з такими цінностями, як бажання, естетика чи контрольоване порушення норм.

Окрім окремих лексичних одиниць, медійний дискурс часто використовує **складні евфемістичні конструкції**, що діють на текстовому рівні. Наприклад: *No, nunca es el día perfecto para empezar la próxima partida de tu timba si no tienes las agallas de romper tú la baraja ni la suerte o la desgracia de que sea el otro quien te la dé cortada* (32). Тут любовні стосунки концептуалізуються як гра, що дозволяє уникнути будь-яких прямих згадок про конфлікти, рішення чи негативні емоції.

Подібним чином, такі фрагменти, як: *Cuando llega el calor, los chicos se enamoran, es la brisa y el sol. Ni una palabra de tormentas ni nublados* (32) створюють вибіркове уявлення про любовний досвід, в якому підкреслюються виключно позитивні аспекти. Опущення негативних елементів є частиною «стратегії дискурсивного приховування», тісно пов'язаної з евфемізмом [Нісаноглу 2022, с.33].

3.1.2. Стратегія інтенсифікації

На противагу пом'якшенню, характерному для евфемізації, інтенсифікація є прагматичною стратегією, спрямованою на посилення виразності інтимного компонента. Її головна функція полягає у збільшенні емоційного, сенсорного чи оцінювального навантаження мовлення і сприянні більшому залученню читача.

Із точки зору сучасної прагматики, інтенсифікація розуміється як сукупність лінгвістичних засобів, що змінюють ступінь ілокутивної сили або афективного впливу висловлювання [Cedr s Pérez 2025, с. 4]. У медіадискурсі ця стратегія є особливо актуальною для конструювання інтимних переживань, оскільки дозволяє підсилювати відчуття, драматизувати ситуації й підкреслювати суб'єктивність.

Під час нашого дослідження ми виокремили кілька головних видів інтенсифікації:

- **Інтенсифікація через якісні характеристики**

Одним із найпоширеніших механізмів інтенсифікації є використання оцінювальних прикметників, які підсилюють властивості об'єктів. Такі вирази, як *enorme tristeza*; *el más dulce gal n*; *enorme esfuerzo*; *inmenso placer*; *intensidad dramática*; *congojoso y ardiente amor*; *foso insalvable* або *pasión imposible*, вносять високий ступінь суб'єктивності та сприяють створенню емоційно насиченого досвіду: * Por qué no fue también a las hembras concedido poder descubrir su congojoso y ardiente amor, como a los varones?* (29) *Sus pasos lentos alrededor de la piscina eran los de un hombre que busca en cada rostro femenino el eco de una **pasión imposible*** (25). У цих випадках прикметники не лише описують, а й оцінюють, спрямовуючи інтерпретацію читача на інтенсифіковане прочитання об'єкта.

Так само у сфері тілесності – *un cuerpo muy específico: sexual, relacional, anudado* (23); *profundo escote* (25); *cuerpo febril, espasmódico, agotado y delirante* (3); *torso infinito* (31); *deseo desbocado* (26) – інтенсифікація підсилює сенсорний та еротичний вимір, збільшуючи перцептивний вплив дискурсу [Приходько, Приходченко 2022, с. 36].

- **Інтенсифікація через гіперболу**

Гіпербола є одним із найефективніших засобів інтенсифікації, оскільки вона дозволяє кількісно або якісно перебільшувати характеристики певного досвіду. Такі приклади, як *toneladas de afecto* або *energía capaz de aniquilar cuerpos*, свідчать про надмірне перебільшення об'єкта опису, що виходить за межі правдоподібності: *Con esas **toneladas de afectos** encima Pablo continuó con más juegos, bañeras, cuentos e historias* (27); *Hace tiempo que su hija no consigue tener tiempo, y cuando logra con mucho esfuerzo respirar de forma constante lo hace para sostener que existe en un mismo mundo en el que las mentes de los hombres imaginan **cargas de energía capaces de aniquilar cuerpos*** (34). Тож використання автором стратегії інтенсифікації має на меті підсилити емоційну залученість читача. У дискурсі інтимного цей прийом також сприяє формуванню максималістського бачення емоцій та відчуттів, де афективні стани подаються як абсолютні або нестримні.

- **Інтенсифікація через градацію**

Градація дозволяє організувати елементи висловлювання за шкалою інтенсивності, створюючи послідовності, що підсилюють виразний ефект. Наприклад: *La sensibilidad es la de siempre, pero acompaña un sentido de realidad que recuerda a una victoria, un triunfo del presente sobre la posibilidad de **una vida más triste, más sola, menos tierna*** (23). Така структура речення не лише підсилює окремі характеристики, а й створює ефект поступового наростання. Повторення подібних лексем сприяє посиленню емоційного навантаження і демонструє зміну стану – у нашому випадку у бік погіршення.

Отже, інтенсифікація – це прагматична стратегія, що доповнює евфемізацію, спрямована не на приховування, а на посилення інтимного досвіду. За допомогою таких засобів, як оцінювальні епітети, гіпербола та градація, медійний дискурс створює емоційно насичені та виразні образи.

3.1.3. Стратегія детабуїзації

Детабуїзація є прагматичною стратегією, протилежною евфемізації, оскільки вона не має на меті пом'якшити чи приховати чутливий зміст, а,

навпаки, зробити його явним і соціально помітним. У сучасному медіадискурсі ця стратегія тісно пов'язана з процесами соціокультурних змін, що впливають на сприйняття сексуальності, тіла та інтимних стосунків і передбачає не лише усунення мовних обмежень, а й переосмислення меж дозволеного. Детабуїзація формується як стратегія нормалізації: використовуючи відверту або розмовну лексику в контекстах, що не є маргінальними, дискурс сприяє легітимізації певних практик та досвіду [Белозьорова 2025, с. 279].

У межах цієї стратегії ми виокремили дві основні тактики детабуїзації:

- **Детабуїзація через сленг і розмовність**

Одним із найочевидніших механізмів детабуїзації є використання розмовної, вульгарної чи навіть відкрито образливої лексики в публічному дискурсі.

Такі лексичні одиниці, як *follar*, *polvo*, *la pibona estaba de cómic*, *terminar yonqui* або *gilipollesces*, виходять за межі нейтрального стилю, який традиційно очікується від публіцистичного дискурсу. Їх використання допомагає максимально наблизити мову до повсякденного неформального спілкування і створити ефект більш «живого» та автентичного мовлення: *Pero **la pibona estaba de cómic**. Como para **terminar yonqui**, aparcando coches frente a la Macarena* (18); *Así, los dos metros, o el metro treinta y cinco, de una cama distinta a la de todos los días puede ser o un foso insalvable o acabar una noche tonta en **el polvo** del siglo* (32).

З прагматичної точки зору це можна пояснити як своєрідну стилізацію усного мовлення: автор у письмовому тексті навмисно використовує риси розмовної мови, щоб бути ближчим до читача і посилити відгукуваність тексту. Крім того, така лексика поступово знімає ярлик «табу» з певних тем, показуючи їх як буденне явище й частину повсякденної комунікації.

У контексті інтимності ця стратегія є особливо важливою, адже вона дозволяє говорити про сексуальність відкрито і без зайвого замовчування.

- **Детабуїзація через прямі номінації**

Ще одним важливим механізмом є використання прямих номінацій для обговорення тем, які раніше вважалися табу. Такі терміни, як *sexo*, *orgasmo* чи *gemidos*, вживаються без натяків чи евфемізмів, що руйнує тенденцію до пом'якшення чи завуальованого висвітлення таких тем: *Ella, una mujer millonaria y aburrida que no prestaba ya mucho interés por el amor, una de esas naturalezas de la alta sociedad que están tan pendientes de lucir ante los demás que **el sexo** les resulta marciano* (33).

З прагматичної точки зору це робить повідомлення більш зрозумілим: читач не мусить здогадуватися про значення, оскільки воно виражається прямо. Водночас пряме вживання такої лексики сприяє тому, що ці теми сприймаються як щось звичне. Відтак ми вважаємо, що повторення слів такого типу в ЗМІ поступово позбавляє їх провокативності і знімає вульгарний підтекст.

3.1.4. Стратегія емоційної виразності

Останньою, але не менш важливою стратегією є стратегія емоційної виразності, котра дозволяє перетворити суб'єктивні переживання, які часто важко висловити словами, за допомогою промовистих мовних форм. На відміну від евфемізації й детабуїзації, емоційна експресивність вводить сенсорний рівень сприйняття інтимного.

Одним із показових засобів втілення цієї стратегії для ефективного зображення інтимності є ономаіопея, адже вона дозволяє вводити в мовлення звукові елементи, що безпосередньо відсилають читача до тілесного досвіду. Наприклад, такі форми, як *clac, clasc, clac; brrrrrrr* або *el chirriar del somier*, не описують дію, а відтворюють її акустично: *Fue durante la primera de las olas cuando escuché por primera vez **el metódico chirriar del somier** durante no más de diez minutos, pero no menos de cinco, culminado con un animalesco **brrrrrrrr**...* (1) Цей тип засобу створює ефект безпосередності та присутності, скорочуючи відстань між текстом та зображуваним досвідом і посилюючи перцептивний вплив на читача.

Іще одним із найскладніших і найпродуктивніших механізмів виявилася сенсорна деталізація, яка полягає в активації різних каналів сприйняття (нюхового, смакового, тактильного, слухового) для створення надзвичайно яскравого уявлення про інтимність. Такі вирази, як *sabe a ceniza y un poco a ti* чи *aspirar el olor del otro*, свідчать про сильну присутність нюхового та смакового вимірів, які традиційно менш представлені в інтимному дискурсі: *...he empezado a derretirme por los ojos, con el agua salada brotándome y besándome las comisuras de los labios. Sabe a mí y a mi casa; sabe a ceniza y un poco a ti* (30). Вони певним чином естетизують дискурс і підсилюють вплив на читача, адже ці лексичні одиниці активують сенсорні уявлення в свідомості реципієнта. Відтак хочемо зауважити, що у сфері інтимності ця стратегія виявляється особливо ефективною, оскільки відтворює тілесну та мультисенсорну природу інтимного досвіду.

Отже, інтимність у медіадискурсі не виражається прямо, а конструюється за допомогою різних прагматичних стратегій. Евфемізація пом'якшує та приховує делікатні теми, тоді як інтенсифікація та емоційна виразність підсилюють їхній вплив. Зі свого боку, детабуїзація забезпечує більшу відкритість, дозволяючи говорити про інтимне більш прямо і нормалізуючи цей пласт лексики в публічному дискурсі.

3.2. Прагматико-стилістичні засоби інтенсифікації та експресивності

Під час дослідження публіцистичного дискурсу з інтимним компонентом надзвичайно важливо проаналізувати не лише стратегії репрезентації інтимності, а й конкретні лінгвістичні механізми, що слугують засобом втілення цих лінгвістичних стратегій у тексті. Такими механізмами є прагматико-стилістичні засоби, які дозволяють описувати, підсилювати, уточнювати й моделювати інтимний досвід відповідно до норм публічної комунікації.

У попередньому підрозділі ми зосередили свою увагу на прагматичних функціях комунікативних стратегій, в той час як у цьому підрозділі наша мета полягає в тому, аби наочно продемонструвати, які саме мовні ходи використовують автори досліджуваних текстів для втілення вищезазначених

стратегій в іспаномовному медіапросторі. Відтак головними лінгвістичними прийомами стали:

- тропи (епітет, гіпербола, синестезія, персоніфікація, метонімія);
- семантичні фігури (антитеза, порівняння);
- синтаксичні фігури (градація);
- фоностилістичні засоби (ономатопея).

У наступних підпунктах детальніше проаналізуємо кожен із них.

• Епітет

Одним із найефективніших засобів зображення інтимності є епітет – художнє означення, що надає іменнику оцінчного та емоційного забарвлення.

По-перше, слід відзначити його функцію в оцінці кохання, де прикметники створюють афективні типології: *amor desgraciado*, *amor eterno*, *amor efímero*, *amor inconstante y difícil*, *amor asilvestrado*, *vilipendiado amor romántico* або навіть більш розгорнутий ряд означень, такі як *amor caprichoso*, *codicioso*, *paradójico*. Ці епітети не лише характеризують, а й категоризують любовний досвід, спрощуючи його складність за допомогою емоційно забарвлених ярликів. Із прагматичної точки зору це явище можна інтерпретувати як форму дискурсивного фреймінгу, що орієнтує сприйняття тексту (й зокрема феномену кохання) читачем [Iverson 2012, с. 154].

По-друге, епітет виконує роль емоційного інтенсифікатора у таких виразах, як *enorme tristeza*, *intensidad dramática*, *inmensa sensación de culpabilidad* чи *profundo respeto*: *Nadie en mi casa entendió **la enorme tristeza** que sentí* (16); *En **la intensidad dramática** de esta jarcha conviven la excitación y la angustia con dos amores: el de la madre que escucha y el que aguarda tras una puerta que se torna metáfora sexual* (29). У цьому випадку прикметник не додає нової референтної інформації, а підсилює афективний вимір іменника, сприяючи драматизації мовлення.

Особливо значущою є сфера опису тіла, де епітет слугує засобом дискурсивної еротизації: *cuerpo etéreo*, *pechos alabastrinos*, *labios gruesos*, *piel inocente y pecosa*, *torso infinito*. Зважаючи на те, що мовне зображення тіла в

медіапросторі має тенденцію коливатися між натуралізацією та ідеалізацією, одночасно створюючи ефекти бажання та дистанції [Cremona, Actis, Rosales 2013, с. 3], конструкції досліджуваних нами текстів не описують, а радше естетизують тіло, переносячи його у майже художній або ідеалізований вимір.

- **Гіпербола**

Ще одним важливим засобом інтенсифікації інтимності є гіпербола. За допомогою перебільшення створюється враження надмірності, що відображає емоційну інтенсивність описаних переживань. Такі лексичні одиниці, як *toneladas de afecto*, *energía capaz de aniquilar cuerpos*, *enamoramiento meteórico*, *torso infinito* чи *consecuencias interplanetarias*, свідчать про тенденцію до перебільшення емоцій та наслідків емоційної близькості: *Hay **consecuencias interplanetarias** en las decisiones del día a día* (35) або ж посиленої ідеалізації об'єкта бажання: *Solo quería abrazarlo y olerlo, mirarle a los ojos y caminar junto a él, tensados los dos por la misma cuerda cósmica. Perderme en su **torso infinito*** (31).

Із точки зору прагматики гіпербола функціонує першочергово як механізм суб'єктивної драматизації емоцій, що дозволяє виразити емоційні стани, які важко передати буквально. У контексті інтимності вона сприяє побудові афективного наративу, де емоції постають всеохопними й, інколи, неконтрольованими. Крім того, як було продемонстровано у вищезгаданому прикладі, гіпербола може слугувати засобом ідеалізації об'єкта бажання й надмірної естетизації його зовнішніх чи внутрішніх рис.

- **Синестезія**

Синестезія є одним із найвитонченіших засобів зображення інтимності, оскільки вона дозволяє поєднати різні сенсорні модальності в одній лексичній одиниці. Так, наприклад, у фразі *la luz se filtraba como miel antigua y el silencio tenía una textura distinta* (25) поєднуються зорові, смакові й тактильні сприйняття, створюючи складний художній образ, що виходить за межі буквального опису. Тож із точки зору прагматики, синестезія діє як механізм сенсорного занурення,

оскільки дозволяє читачеві «відчути» близькість на рівні, що виходить за межі концептуального.

- **Персоніфікація**

Персоніфікація додає досліджуваним текстам динамічності, приписуючи людські якості абстрактним або неживим об'єктам. У проаналізованому корпусі цей прийом часто зустрічається у зображенні кохання, часу та емоційних станів. Наприклад: ***el verano se desangró** lentamente hacia septiembre (25), **se despliega un deseo** tantos años cobijado (23), **aquel amor** acabó un septiembre y **dolió** unos cuantos más (7), **el amor exige** coraje y valentía, porque con él arraiga también la incertidumbre (29), **el horror invadió** los pensamientos (27) чи **viendo las olas azul profundo *lamer* las rocas de la orilla (26)** показують, як абстрактні явища набувають агентивності. Цей прийом дозволяє екстерналізувати емоційний досвід, представляючи його як силу, що діє на індивіда. Тож персоніфікація тут функціонує як механізм поетизації дискурсу, а також переміщення суб'єктності, оскільки перекладає відповідальність за інтимний досвід на зовнішні сутності.*

- **Метонімія**

На відміну від інших, більш виразних засобів, метонімія діє через контекстуальні асоціації, що відсилають до спільних культурних рамок. Так, у прикладі *Luego, casi siempre, **se pasan los turrones y las torrijas y las tartas**, y ni se muere padre ni cenamos, ni te separas ni te arreglas, y vuelves a las mismas (32)* ці елементи тлумачаться не буквально, а як символи конкретного періоду (свят) і, за аналогією, певних динамік взаємовідносин.

Такий тип вживання дозволяє узагальнити складні переживання в культурно впізнавані посилення, полегшуючи розуміння без необхідності пояснення. Відтак із прагматичної точки зору, метонімія функціонує як механізм зближення автора з його аудиторією, оскільки активує знання, спільні для адресанта й адресата.

Крім того, у вищезгаданому фрагменті бачимо поєднання метонімії з полісиндетоном (*ni...ni*), що створює ефект нагромадження одноманітності і певної стагнації. Це додає монотонного ритму, дещо «механізуючи»

повідомлення. Такий прийом автор застосовує передусім із метою посилення впливу тексту на читача, що водночас надає висловлюванню іронічно-песимістичного забарвлення (експресивна функція).

- **Порівняння**

Ще одним ключовим прийомом вербалізації інтимного є порівняння, яке дозволяє перетворити абстрактні або особисті переживання на конкретні образи, доступні для сприйняття органами чуття. У проаналізованих текстах порівняння виконують візуалізаційну й естетичну функцію, що сприяє залученню уваги читача. Так, приклади на кшталт *un trueno suena como la tos de un Dios* (22), *ojos brillan como destellos de navajas* (10) чи *el paisaje como una acuarela bajo la lluvia* (23) показують, як дискурс використовує яскраві й, інколи, несподівані образи для посилення виразності. Ці конструкції не лише описують, а й переосмислюють реальність за допомогою символічних асоціацій. Таким чином порівняння діє як механізм наближення досвіду, оскільки перекладає інтимне на зрозумілі для всіх терміни.

Крім того, такі порівняння як *anduvieron abrazados como novios* (26) або *arena como azúcar* (30) вводять тактильний та емоційний вимір, що підсилює чуттєвість тексту. У цьому сенсі порівняння сприяє побудові інтимності, яку можна «відчути», а не лише ту, про яку розповідають.

- **Антитеза**

Серед проаналізованих прагматико-стилістичних засобів чільне місце посідає антитеза як механізм структурування інтимного досвіду через контраст. Її функція не обмежується семантичним протиставленням, а дозволяє відобразити амбівалентну і, в багатьох випадках, суперечливу природу людських стосунків.

Приклади на кшталт *éramos tan fugaces que aquello era eterno* (11), *entramos en la obsesión de convertir esos **amores de verano** en **amores también de invierno*** (12), *el verano podía representar **la salvación o la devastación*** (28) чи *igual y **distinta a su vez*** (27), демонструють нам, що інтимність існує на межі протилежностей, а також свідчать про тенденцію концептуалізувати інтимність

як суміш дихотомій. Тож використання антитези не лише підсилює емоційний зміст повідомлення, а й вводить у дискурс рефлексивний вимір, змушуючи читача поринути в роздуми над природою почуттів.

Особливо значущим є дискурсивний контраст, побудований за допомогою чергування присвійних займенників *nuestro* й *tu*, що демонструють наступні фрагменти: *Tus bragas en **nuestro** baño, **tu** sudadera en **nuestra** barandilla, **tu** camiseta colgada de la manija de **nuestra** puerta, **tus** calcetines en **nuestro** suelo* vs *Tus bragas en **tu** baño, **tu** sudadera en **tu** barandilla, **tu** camiseta colgada de la manija de **tu** puerta, **tus** calcetines en **tu** suelo* (30). На перший погляд мінімальна зміна у присвійному дейксисі [Помірко, Дудок 2012, с. 3-4] призводить до тотальної зміни інтимного простору. У першому випадку створюється ілюзія спільності та емоційного злиття, а в другому – відновлюються індивідуальні межі, що знаменує розрив. Цей тип контрасту показує, як мовні засоби можуть кодувати глибокі емоційні перетворення за допомогою мінімальних граматичних елементів.

- **Градація**

Градація (*clímax*) в досліджуваному корпусі текстів проявляється у послідовній організації елементів, інтенсивність яких поступово зростає або зменшується. Так, у прикладі *una vida más triste, más sola, menos tierna* (23) градація підсилює емоційне навантаження висловлювання. Цей прийом дозволяє структурувати особистий досвід як динамічний процес, створюючи ефект поступового наростання. Однак варто зауважити, що у вищезгаданому прикладі

Отже, аналіз прагматично-стилістичних засобів у досліджуваному корпусі демонструє те, що вони виконують не лише «оздоблювальну» функцію, естетизуючи та поетизуючи повідомлення, а й слугують фундаментальними механізмами у дискурсивному конструюванні інтимності. Зокрема, вони дозволяють посилити емоційний досвід, привернути увагу читача, сприяти наближенню автора й читача, а також спричинити значний емоційний вплив на реципієнта. Крім того, такі прагматико-стилістичні прийоми є ефективними

посередниками у зображенні складних досвідів і переживань, а також потенційно табуйованих тем.

- **Ономатопея**

Ономатопея вносить у мовлення акустичний вимір, що сприяє створенню відчуття присутності. Приміром такі одиниці, як *clac, clac, clac; brrrrrr* чи *el chirriar del somier* відтворюють звуки, пов'язані з інтимними ситуаціями, особливо в контексті фізичного контакту. Цей прийом створює ефект перцептивної безпосередності, оскільки ставить читача майже на місце героя тексту. На відміну від інших, більш абстрактних механізмів, ономатопея безпосередньо звертається до сенсорного сприйняття, скорочуючи відстань між текстом і досвідом.

- **Інші лінгвістичні прийоми**

Цікавим стилістичним прийомом в аналізованому корпусі є використання анадиплозису (*anadiplosis*) з метою підсилення й акцентування у тексті.

En la hora última de los días de verano

*el más dulce **galán***

***es un galán** de noche*

es una dama (23).

Крім того, особливу увагу хотілося б звернути на речення *Dos **Adanes** comiendo el fruto prohibido en una pradera de un **Edén** tropical* (5), в якому можемо спостерігати застосування одразу двох фігур – антономазії й парономазії (*antonomasia* у *paronomasia*), що, перш за все, сприяє естетизації й поетизації дискурсу, а також певною мірою його евфемізації (зокрема тут евфемізуються одностатеві стосунки між двома закоханими чоловіками, які змушені приховувати свої почуття).

Прикметним є також використання полісиндетону, як демонструє нам наступний приклад: *Pero no sabemos cuántas parejas deciden permanecer juntas después del que pensaban iba a ser su último verano. **Porque** les dura el espejismo. **Porque** se reenamoran: sí, se han reportado casos. **Porque** deciden hacer terapia de pareja, a ver qué pasa* (32). Автор навмисно вдається до нього, аби привернути

увагу читача і збільшити персуазивність викладу, адже кожне речення доповнює і розширює значення попереднього, аби зрештою підвести до одного зі способів «урятувати» стосунки – терапії для пар. А у фрагменті *Acercar la boca y llenarla de dulce, de salado. De dulce, de fresquito, de burbujas* (23) автор окрім вже згаданого нами полісиндетону (надає тексту мелодійності і ритму) застосовує також і парцеляцію, яка відокремлює конструкцію *De dulce, de fresquito, de burbujas* в окреме речення, котре залежить від попереднього. Це функціонує як своєрідний механізм уповільнення ритму висловлювання, що дозволяє адресанту максимально зосередити увагу адресата на окремих смакових і тактильних відчуттях.

Відтак проаналізований вище широкий спектр лінгвістичних механізмів закладає основу для більш абстрактного рівня аналізу, на якому стає можливим ідентифікувати концептуальні моделі, що лежать в основі медійного уявлення про інтимність.

3.3. Метафорична концептуалізація кохання в іспаномовному медіадискурсі

Як було доведено в попередніх розділах, репрезентація інтимності в медіадискурсі не лише будується за допомогою лексичних чи стилістичних засобів, а й ґрунтується на глибших когнітивних моделях. Відповідно до кількісного аналізу нашого корпусу за допомогою *Voyant Tools*, результати якого детально описані в підрозділі 2.9., найбільш часто вживаною лексичною одиницею виявилася *amor*. Тож можемо зробити висновок, що інтимність і кохання нерозривно пов'язані між собою. Відтак оскільки кохання є одним із центральних компонентів інтимності й іноді навіть ототожнюється з нею, його аналіз набуває особливої релевантності для глибшого розуміння інтимного досвіду [Похилюк 2025, с. 63]. Водночас саме кохання найчастіше концептуалізується через метафору, що дає змогу осмислювати складні емоційні й тілесні переживання через більш конкретні й доступні образи [Махній 2017, с. 7]. Тож з огляду на все вищезазначене, в цьому підрозділі розглядається

метафорична концептуалізація кохання як один із ключових механізмів, що дозволяє глибше зрозуміти способи репрезентації інтимності в медіадискурсі.

Отже, під час аналізу корпусу нами було виокремлено 10 концептуальних моделей репрезентації кохання в досліджуваних статтях газети *El País*, а саме: *amor como fuego*, *amor como viaje*, *amor como espacio/lugar*, *amor como comida*, *amor como enfermedad*, *amor como batalla*, *amor como fuerza natural*, *amor como tiempo*, *amor como texto*, *amor como juego*. Детальний розбір кожної моделі буде здійснено нижче.

- **Amor como fuego**

Однією з найпоширеніших метафор є уявлення про кохання як про вогонь. Такі вирази, як *arder de deseo*, *donde hubo fuego quedan rescoldos*, *avivar el incendio* чи *una brasa mal apagada*, створюють образ, у якому кохання постає як динамічна й неконтрольована сила: ... ***donde hubo fuego quedan rescoldos*** y *porque bien saben los bomberos forestales que una brasa mal apagada puede reprimir la hojarasca y volver a avivar el incendio que parecía extinto* (32). Ця модель передбачає відносно стабільну внутрішню структуру: початок (іскра або запал), розвиток (палання або горіння) і можливий кінець (згасання або тління). Таким чином, кохання постає як тимчасовий процес, що характеризується інтенсивністю та нестабільністю.

З прагматичної точки зору ця метафора дозволяє драматизувати емоційний досвід без необхідності прямого його пояснення, оскільки семантичне поле вогню активує спільні культурні асоціації, пов'язані з небезпекою, пристрасстю та руйнуванням. Як зазначає З. Кевешеч, інтенсивні емоції зазвичай концептуалізуються як фізичні сили, що виходять за межі контролю індивіда, що підсилює сприйняття їх неминучості [Kövecses 2020, с. 168].

- **Amor como viaje**

Іще однією фундаментальною моделлю є концептуалізація кохання як подорожі, за якою стосунки розглядаються як процес, що постійно перебуває у розвитку. Такі приклади, як *sus caminos se separaban*, *caminaba junto a él* чи *cruzar*

el océano de tiempo показують, як стосунки будуються на основі спільної траєкторії. А розходження таких траєкторій знаменує розрив, відповідно.

Особливо показовим є наступний фрагмент: *A diferencia del enamoramiento, que puede suceder de un segundo para otro, desenamorarse suele ser un proceso de duración indeterminada que puede llevar, encima, distintas velocidades para los dos ciclistas del tándem...* (32), де образ двох велосипедистів на тандемі уособлює двох закоханих, які, втративши синхронізацію, втрачають і стосунки, відповідно. Така концептуалізація виконує евфемістичну функцію, оскільки пом'якшує зображення розриву, описуючи його як просте розходження шляхів.

- **Amor como espacio/lugar**

Метафора кохання як простір дозволяє осмислювати інтимність як місце, придатне для проживання. Такі лексичні одиниці, як *refugio*, *mundo mágico*, *paraíso* або *geografía secreta* конструюють стосунки як простір, до якого можна потрапити, в якому можна жити або з якого можна бути виключеним: *Había una geografía secreta en aquellas miradas, un idioma que solo ellos dos hablaban* (25); *Linda había sido su refugio frente a la homofobia de la época y la aliada más segura en los altibajos de su carrera* (33); *Hay amores de verano que permanecen como paraísos perdidos* (24). Таке осмислення вводить вимір внутрішнього світу, в якому інтимність постає як сфера, захищена від зовнішнього світу. Водночас такі поняття, як *territorios prohibidos* чи *territorio extranjero*, натякають на існування меж, норм та зон обмеженого доступу.

Більш витончені метафори, такі як *hangar emocional enorme* чи *laboratorio sentimental*, відображають сучасне переосмислення інтимності, в якому вона сприймається як простір для експериментів чи керування емоціями.

- **Amor como comida**

Ще однією важливою моделлю є концептуалізація кохання як їжі, яка пов'язує інтимність із чуттєвим та тілесним досвідом. Такі вирази, як *comer el fruto prohibido*; *probar cerezas*; *llenarla de dulce, de salado*; *fruta fuera de temporada*; або *sabe a ti*, відображають концепцію, за якою бажання виражається через призму споживання та смаку: *Acercar la boca y llenarla de dulce, de salado*.

De dulce, de fresquito, de burbujas (23); *Hace 25 años acabé yendo, cada pocas semanas, a Galicia, con mis veintipocos, (...) toda la semana pidiéndole a Cupido que aún no lo agotara, que nos diera otro encuentro, que me dejara **probar de nuevo esas cerezas** que el verano me trajo hasta la boca, sabiendo que sería difícil – y quizá irracional – **pedir una fruta** que en ese momento ya estaría **fuera de temporada*** (11).

Ця модель підкреслює фізичний вимір стосунків, пов'язуючи емоційний зв'язок із чуттєвою насолодою. Водночас згадка про заборонений плід (*fruto prohibido*) вводить моральний вимір, пов'язуючи інтимність із порушенням заборони. Із точки зору прагматики такі прийоми дозволяють зобразити бажання опосередковано, уникаючи надмірної прямоти.

- **Amor como enfermedad**

Концептуалізація кохання як хвороби демонструє перспективу, в якій емоційний досвід пов'язується зі станами вразливості, залежності та порушення емоційної рівноваги. Такі вирази, як *enfermedad hermosa e incurable* або *autoengaño como estupefaciente*, свідчать про фундаментальну амбівалентність: кохання постає одночасно як джерело насолоди й як форма страждання: *Las frases largas como ríos la arrastraron hacia un mundo donde el tiempo no era cronológico sino emocional, donde un sabor podía resucitar décadas y donde **el amor era una enfermedad hermosa e incurable*** (25).

Ця модель дозволяє описувати емоційну інтенсивність через образи симптомів, залежності або втрати контролю, що підсилює ідею про те, що інтимні почуття не завжди керуються волею індивіда. З точки зору прагматики, така концептуалізація може бути зручною й ефективною, оскільки вона ніби виправдовує ірраціональні чи суперечливі вчинки, подаючи їх як природний наслідок «хворобливого» стану. Крім того, застосування такого прийому допомагає автору естетизувати й поетизувати текст.

- **Amor como batalla**

На відміну від більш естетизованих моделей, метафора кохання як битви вводить конфліктне бачення інтимності. Такі вирази, як *víctimas propicias para un descalabro total*, або *batalla de silencios o reproches* концептуалізують

стосунки як поле протистояння: *Éramos víctimas propicias para un descalabro total* (17); *[Los viajes son] La bella tregua en la cotidiana batalla de silencios o reproches que suponen a veces los cambios de escenario* (32).

Ця модель підкреслює ризик, притаманний емоційним зв'язкам, у яких емоційна близькість може призвести до шкоди чи конфлікту. З прагматичної точки зору, така концептуалізація підсилює серйозність інтимного досвіду і сприяє частковій деромантизації інтимності, показуючи її найбільш нестабільну та потенційно руйнівну сторону.

- **Amor como fuerza natural**

Зображення кохання як природної сили втілюється через образи, пов'язані з кліматичними явищами чи елементами навколишнього середовища: *relámpagos, tormentas, nublados, han llovido miedos*. В уривку “*Cuando llega el calor, los chicos se enamoran, es la brisa y el sol*”. *Ni una palabra de tormentas ni nublados* (32) кохання концептуалізується через позитивні атмосферні явища. *Calor* виступає тригером закоханості, а саме кохання подється як сезонне, циклічне явище, пов'язане з літом і теплом. Водночас відсутність *tormentas* і *nublados* підкреслює ідеалізований, гармонійний аспект любові.

Однак у реченні *Han entrado en erupción volcanes y han llovido miedos a lo lejos, mientras ahí fuera, por fin, tu ropa ya está en su sitio. En su sitio que no es nuestra casa* (30) кохання концептуалізується як стихія, що виходить з-під контролю. *Volcanes en erupción* уособлюють сильні й некеровані емоції, а страхи втілюються як опади, символізуючи інтенсивність і неминучість. Тож зрештою таке кохання закінчується розривом (...*tu ropa ya está en su sitio. En su sitio que no es nuestra casa*).

- **Amor como tiempo**

Ще одним ключовим аспектом у концептуалізації інтимності є часовий вимір. Такі вирази, як *amor de verano, tiempo efímero, fuera de temporada, paréntesis en la existencia* чи *cuenta atrás*, представляють кохання як явище, обмежене в часі. Ця модель підкреслює швидкоплинність стосунків, зображаючи їх як тимчасові епізоди в житті людини: *Da la sensación de que los amores de*

verano son un paréntesis en la existencia, otra vida insertada en medio de esta vida gris, un trallazo de color en 4K, el descanso entre el descanso, la tregua irrepetible (11); ...la urgencia por apurar las horas de cada noche juntos, conscientes de que *la cuenta atrás está en marcha* (10); ...la conciencia de *un tiempo que, duro lo que dure, será efímero* y ante el que solo cabe abrazar el ahora con la misma intensidad con la que abrazamos nuestros cuerpos (29).

Із прагматичної точки зору, така концептуалізація сприяє нормалізації скороминушості почуттів, висвітлюючи кохання не як традиційно ідеалізоване «щось вічне».

- **Amor como texto**

Особливий інтерес становить концептуалізація кохання як тексту, адже вона вводить метадискурсивний вимір у зображення інтимності. Лексичні одиниці, такі як *relato barato de verano* або *capítulo, paréntesis en la novela de vida*, відображають тенденцію розуміти емоційний досвід як частину ширшої наративної структури. У реченні *Así que, entonces ese ser humano que no será ni un solo capítulo, sino un pequeño paréntesis en la novela de mi vida* (35) кохання виступає як незначний, тимчасовий фрагмент із життя, в той час як у другому прикладі – *El amor, o lo que fuera aquel primer año, se convencieron para siempre, era solo un relato barato de verano* (21) – підкреслюється поверховість, тривіальність і скороминущість почуттів.

Відтак вищезазначені приклади демонструють, що коханні може сприйматися як текстуальний конструкт, цінність і значущість якого варіюються в межах індивідуальної життєвої історії.

- **Amor como juego**

Нарешті, метафора кохання як гри вводить елементи невизначеності, ризику та прийняття рішень. Такі вирази, як *partida de timba* або *romper la baraja*, натякають на те, що стосунки – це завжди ризик і їх перебіг неможливо передбачити: *No, nunca es el día perfecto para empezar la próxima partida de tu timba si no tienes las agallas de romper tú la baraja ni la suerte o la desgracia de que sea el otro quien te la dé cortada* (32). Ця модель підкреслює ігровий характер і

непостійність інтимності, де контроль є частковим, а результат не завжди залежить від самої людини.

Отже, аналіз показав, що емоційний досвід формується через різні концептуальні моделі, які висвітлюють його окремі аспекти: інтенсивність, тілесність, конфлікт, тимчасовість тощо. У сукупності ці концептуалізації демонструють те, що інтимність розуміється як динамічне, нестабільне і глибоко тілесне явище, в якому співіснують суперечливі виміри, такі як задоволення і біль, контроль і втрата контролю, сталість і швидкоплинність. Таким чином, медіадискурс не лише описує інтимність, а й активно сприяє формуванню того, як її сприймають і переживають.

Висновки до третього розділу

Отже, у цьому розділі було проаналізовано зображення інтимності в медіадискурсі на трьох рівнях: комунікативно-прагматичному (стратегії), прагматико-стилістичному та когнітивному (концептуальні моделі).

По-перше, на основі комунікативної інтенції автора було виокремлено чотири основні стратегії репрезентації інтимності: евфемізацію (а саме евфемізацію сексуальних дій, евфемізацію емоційної близькості, евфемізацію смерті, евфемізацію розриву стосунків й евфемізацію тіла та сексуальності), інтенсифікацію (через якісні характеристики, через гіперболу та градацію), детабуїзацію (через сленг і розмовність та через прямі номінації), а також емоційну виразність (зокрема за допомогою ономаіопеї та сенсорної деталізації). Кожна із них виконує конкретну функцію у побудові дискурсу: евфемізація пом'якшує чутливий зміст, інтенсифікація підсилює його вплив, детабуїзація вводить більш прямі форми вираження, сприяючи нормалізації інтимного в публічному просторі, а емоційна виразність наближає досвід до читача, підвищуючи залученість останнього. Серед них особливо продуктивними виявилися стратегія евфемізації й інтенсифікації.

По-друге, дослідження прагматико-стилістичних засобів показали, як вищезгадані стратегії втілюються на мовному рівні. Найбільш ефективними прийомами виявилися епітети (зокрема оцінні), гіпербола й порівняння, які

підсилюють емоційне забарвлення й чуттєвість текстів, а також синестезія та персоніфікація, що підкреслюють сенсорний вимір дискурсу і сприяють його поетизації. Крім того, антитеза та градація дозволяють структурувати інтимний досвід як динамічний та амбівалентний процес. Ці ресурси не лише додають виразності повідомленню, а й сприяють нормалізації інтеграції інтимного компонента в публічний, і зокрема в медіадискурс.

По-третє, аналіз концептуалізації показав, що інтимність будується на основі відносно стабільних метафоричних моделей. Оскільки було доведено, що інтимність у досліджуваному дискурсі найтісніше пов'язана з коханням, а найпродуктивнішим засобом концептуалізації виявилася метафора, нами було виокремлено 10 концептуальних моделей кохання, із яких найпоширенішими виявилися наступні: *amor como fuego*, *amor como viaje*, *amor como espacio* й *amor como tiempo*. Ці моделі дозволяють інтерпретувати почуття і стосунки через спільні образи для читача й автора (наприклад, вогонь, подорож чи час), водночас підкреслюючи їхню інтенсивність, нестабільність і, нерідко, короткотривалість.

Отже, результати показують, що інтимність у дискурсі *El País* постає як глибоко емоційний, тілесний та амбівалентний досвід. Поєднання комунікативно-прагматичних стратегій, мовних засобів їх утілення а також концептуальних моделей не лише дає змогу говорити про чутливі теми й емоційні досвіди, а й формує певний спосіб розуміння інтимності в сучасному медійному контексті.

ВИСНОВКИ

Під час дослідження було проведено комплексний лінгвопрагматичний аналіз лексики, пов'язаної з інтимністю, у дискурсі іспаномовних ЗМІ на основі корпусу авторських статей газети *El País*. Отримані результати дали змогу розглядати інтимність не як суто приватну чи табуйовану категорію, а як складне дискурсивне явище, що формується на перетині мовних, когнітивних, соціальних і культурних чинників.

Передусім з'ясовано, що інтимність є багатовимірним поняттям, яке виходить за межі індивідуального досвіду. Її концептуалізація залежить від взаємодії емоційних, міжособистісних і соціокультурних компонентів, що й зумовлює різноманітність способів її репрезентації в дискурсі. Водночас мова відіграє визначальну роль у цьому процесі: вона не лише називає явища інтимної сфери, а й формує їхнє сприйняття, регулює способи вираження та окреслює межі інтерпретації. У результаті глибокого теоретичного аналізу різногалузевих (соціокультурних, лінгвопрагматичних, лінгвокультурологічних і психологічних) дефініцій, поняття «інтимність» нами було витлумачено як форму міжособистісної (в тому числі емоційної та/або тілесної) близькості, що виникає в процесі взаємодії між людьми та передбачає емоційну відкритість, взаємну залученість і високий рівень довіри. Крім того, було доведено, що інтимність не обмежується романтичними чи сексуальними стосунками – вона може реалізовуватися в дружніх, сімейних чи навіть інституційно зумовлених взаємодіях на кшталт лікар-психотерапевт/пацієнт. Відтак було виведено потрактування інтимності як певної властивості комунікації, яка може по-різному проявлятися в різних соціальних контекстах.

Для детального та якісного дослідження інтимної лексики було застосовано поєднання лексико-семантичного та лінгвопрагматичного підходів. Результатом здійснених теоретичних розвідок щодо розмежування понять ЛСП та ЛСГ, для опису лексики інтимної сфери було обрано підхід через ЛСГ, адже на відміну від ЛСП, яке окреслює широкий концептуальний простір і має розмиті межі, ЛСГ дозволяють чітко виділити групи слів на основі спільних семантичних

ознак і простежити їх функцію в конкретному дискурсі (у нашому випадку – публіцистичному). Це особливо важливо для аналізу досліджуваного нами типу лексики, оскільки вона є контекстуально зумовленою та значною мірою залежить від комунікативної ситуації.

Відтак на емпіричному рівні нами було виокремлено й систематизовано лексику інтимної сфери, представлену в аналізованому корпусі й розроблено авторську класифікацію досліджуваного типу лексики із семи ЛСГ, а саме: ЛСГ емоційно-афективної репрезентації кохання, тілесності та інтимної соматички, динаміки романтичних стосунків, соціально-рольової ідентичності, оцінної номінації об'єкта бажання, цифрової медіації й фізіологічної інтимності. Запропонована класифікація дала змогу впорядкувати мовний матеріал і показати багатогранність інтимності як об'єкта дослідження.

Детальний аналіз цих груп засвідчив, що інтимність постає, по-перше, як складний емоційний досвід, у якому поєднуються позитивні, негативні та амбівалентні стани. По-друге, важливе місце посідає тіло – як конкретний простір взаємодії, сприйняття та переживання, що підкреслює тісний зв'язок між емоційним і фізичним виміром інтимності. По-третє, інтимні стосунки осмислюються як динамічний процес, що має початок, розвиток і завершення, тобто набуває чіткої часової й наративної організації. Крім того, було з'ясовано, що інтимність в медіадискурсі чітко маркована соціально: вона пов'язана з ролями, ідентичністю, типами стосунків і нормами, які визначають допустимі способи її вираження. Водночас аналіз ЛСГ в досліджуваному корпусі текстів дав змогу зафіксувати тенденцію до нормалізації інтегрування інтимного компонента в масмедійне середовище, відкритішого обговорення фізіологічних аспектів людських взаємин і віртуалізації міжособистісної комунікації, спрямованої на пошук партнера й/або побудову стосунків.

На прагматичному рівні було проаналізовано, як лексика, пов'язана з інтимністю, інтегрується в медіадискурс за допомогою конкретних комунікативних стратегій. Відтак встановлено, що зображення інтимності в тому чи іншому тексті передусім залежить від комунікативної інтенції автора та умов

дискурсивного контексту. З огляду на вищезазначене, нами було виокремлено чотири основні стратегії: стратегію евфемізації, інтенсифікації, детабуїзації та емоційної виразності. Найпродуктивнішою виявилася стратегія евфемізації, що дозволяє адаптувати потенційно чутливий контент до норм медіадискурсу, а також інтенсифікації, яка сприяє посиленню емоційного впливу повідомлення через гіперболу, градацію або якісні характеристики, акцентуючи увагу на інтенсивності переживань. Зі свого боку, детабуїзація, втілена шляхом використання розмовної лексики, сленгу й прямих номінацій, відображає сучасну тенденцію публічного дискурсу до більшої відкритості у висвітленні інтимних тем. Також було доведено, що головною функцією стратегії емоційної виразності є сприяння залученню читача й наближенню зображеного автором досвіду до досвіду його аудиторії.

Аналіз прагматико-стилістичних засобів дозволив з'ясувати, як вищезгадані стратегії втілюються на мовному рівні. Було доведено, що найчастотнішими виявилися епітети з оцінним значенням, які формують образ об'єкта бажання або передають емоційний стан, а також гіпербола й порівняння, котрі посилюють експресивність висловлюваного і вплив повідомлення на читача. Також було з'ясовано, що синестезія та персоніфікація описують інтимний досвід через поєднання різних сенсорних вражень, що надає текстам більшої образності і певної поетичності. Крім того, було продемонстровано, що такі прийоми, як антитеза та градація, структурують цей досвід як змінний та амбівалентний процес, сповнений дихотомій (близькість/відчуженість, захоплення/розчарування тощо).

Однак лексико-семантичний та прагматико-стилістичний рівні виявилися недостатніми для повного опису досліджуваного явища. Узагальнення матеріалу показало, що окремі групи лексики об'єднуються на вищому рівні через спільні смислові моделі, пов'язані з досвідом і культурними уявленнями. Саме це зумовило звернення до концептуального аналізу, який дозволив пояснити, як інтимність осмислюється й структурується в свідомості мовців.

Відтак на концептуальному рівні було встановлено, що інтимність у досліджуваному дискурсі осмислюється переважно через моделі, пов'язані з коханням, а головним механізмом такого осмислення є метафора. Найпродуктивнішими виявилися моделі *amor como fuego*, *amor como viaje*, *amor como espacio/lugar* й *amor como tiempo*. Вони задають спосіб інтерпретації інтимного досвіду: вогонь підкреслює інтенсивність і неконтрольованість, подорож – процесуальність і змінність, простір – близькість або дистанцію, час – обмеженість і скороминущість стосунків.

Отримані результати дозволяють стверджувати, що інтимність у проаналізованому публіцистичному дискурсі втілюється як багатогранний досвід, що поєднує емоційні, тілесні, соціальні та когнітивні виміри. Її репрезентація опосередковується дискурсивними стратегіями, мовними засобами та концептуальними моделями, що зумовлюють те, як читач інтерпретує й оцінює зміст.

Отже, проведене дослідження не лише дозволило описати лексико-семантичну структуру лексики з інтимним компонентом, а й пояснити її прагматичні функції та механізми концептуалізації в сучасному медіадискурсі. Воно відкриває перспективи для майбутніх наукових розвідок, зосереджених на поглибленні досліджень аспектів репрезентації інтимності в різних типах дискурсу та соціокультурних контекстах.

Відтак практичне значення роботи полягає в можливості застосування її результатів у курсах лексикології, стилістики, прагматики й дискурсивного аналізу при дослідженні сучасного медіадискурсу. Крім того, отримані результати можуть бути використані у викладанні іспанської мови як іноземної, зокрема для аналізу публіцистичних текстів, формування навичок інтерпретації прагматичного потенціалу лексики та опрацювання комунікативних стратегій репрезентації певних понять.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : підручник. Київ : Академія, 2004. 344 с.
2. Балаж В. О. Прагмалінгвістичний аспект дослідження евфемізмів і дисфемізмів (на матеріалі українських новинних телеграм-каналів). *Нова філологія*. 2023. № 89. С. 35–42. DOI: <https://doi.org/10.26661/2414-1135-2023-89-5>
3. Белозьорова О. Стратегічний потенціал вербального табу Krebs в сучасному німецькомовному дискурсі. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2025. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/94-1-37>
4. Гешко Н. Лексико-семантичне поле як системно-структурне утворення та методи його дослідження. *Актуальні питання суспільних наук та історії медицини*. 2014. № 2. С. 73–78. DOI: <https://doi.org/10.24061/2411-6181.2.2014.27>
5. Головащенко Ю. Структура лексико-семантичного поля у межах художнього тексту. *Науковий вісник Чернівецького університету*. 2022. № 835–836. С. 24–35. DOI: <https://doi.org/10.31861/gph2022.835-836.24-32>
6. Гупаловська В., Гапон І. Здатність до інтимності як особистісна властивість. *Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія: Психологічні науки*. 2013. № 114. С. 51–56.
7. Єловська Ю. В. Поняття табу та його класифікації у сучасному мовознавстві. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2014. № 8 (2). С. 221–223. URL: <https://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v8/v8-2/57.pdf>
8. Ключка Н. Лексико-семантичне поле як системно-структурне утворення. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. 2012. № 24. С. 129–131.
9. Коць Т. Оцінність як лінгвістична категорія: вербальна реалізація і стилістична диференціація. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Літературознавство. Мовознавство. Фольклористика*. 2021. № 1(29). С. 18–20. DOI: <https://doi.org/10.17721/1728-2659.2021.29.4>

10. Король М. М. Концепт кохання в оповіданнях Ісабель Альєнде. 2024. С. 5–30.
11. Корнієнко А. І., Бугайова А. С. Ідіостиль автора: мовно-літературознавчий аспект. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2016. № 25 (1). С. 36–38.
12. Кочерган М. П. Вступ до мовознавства : підручник. Київ : Академія, 2001. 368 с.
13. Кутішенко В. П. Інтимність як форма самопізнання та пізнання іншої людини. *Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент*. 2012. № 8. С. 195–204.
14. Лисенко Н. Є. Дисфемістична номінація в художньому мультiversумі французької постмодерністської малої прози (на матеріалі оповідань Б. Вербера). *Закарпатські філологічні студії*. 2025. № 40 (1). С. 36–38. DOI: <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2025.40.1.15>
15. Маркова Т. О. Лексико-семантична і тематична групи: принципи розмежування. *Вісник студентського наукового товариства ДонНУ імені Василя Стуса*. 2018. № 10 (2). С. 75–78.
16. Махній М. Еволюція інтимності: від Едему до Мережі. Київ, 2017. 520 с.
17. Ментинська І. Б. Тематична та лексико-семантична класифікація українських комп'ютерних термінів. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. № 70 (31). С. 26–31. DOI: <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.2-1/05>
18. Нісаноглу Н. Г. Стратегія ухиляння від прямої відповіді в англomовному дискурсі. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Германістика та міжкультурна комунікація»*. 2022. № 1. С. 31–35. DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2663-3426/2022-1-5>
19. Похилюк О. Мовна картина світу й метафорична концептуалізація в поетичному мовленні. Міжнародні тенденції та перспективи розвитку в освіті та науці в умовах глобалізації : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Рівне, 13 лист. 2025 р. Рівне, 2025. С. 62–67.

20. Помірко Р. С., Дудок Р. І. Дейксис як термінотвірний компонент. *Вісник Львівського університету. Серія: Іноземні мови*. 2012. № 19. С. 3–10.
21. Попова Н. М. Індивідуальний стиль автора з погляду лінгвокультурної концептології: лексико-семантичний аспект (на матеріалі творів Ізабель Альєнде). *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2019. № 36. С. 194–208. DOI: <http://doi.org/10.17721/2663-6530.2019.36.15>
22. Приходько Г. І. Мовленнєва діяльність і оцінка. *Вісник Сумського державного університету. Серія: Філологія*. 2003. № 50 (4). С. 206–208. URL: <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/10471>
23. Приходько Г. І., Приходченко О. О. Когнітивні площини дослідження тексту та дискурсу. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Германістика та міжкультурна комунікація»*. 2022. № 1. С. 36–41. DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2663-3426/2022-1-6>
24. Просяннікова Я. М. Індексальність vs дейктичність художнього порівняння як лінгвoseміотичного конструкту. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2016. № 25 (2). С. 106–108. URL: https://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v25/part_2/33.pdf
25. Руснак Н. Етнолінгвістичний характер народної етимології та табу. *Актуальні питання суспільних наук та історії медицини*. 2021. № 1. С. 19–23. DOI: <https://doi.org/10.24061/2411-6181.1.2021.234>
26. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2006. 716 с.
27. Синегуб Я. В. До питання про класифікацію української соціологічної термінології. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Філологія*. 2017. № 77. С. 155–160.
28. Татенко В. О. Психологія інтимного життя : монографія. Кіровоград : Імекс-ЛТД, 2013. 300 с. URL: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/10822>
29. Черник О. О. Ідіостиль письменника як лінгвістичний феномен та методи його вивчення. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*. 2016. № 83 (1). С. 113–121.

30. Чернюх Б. Інтенсифікуючі стратегії у грецьких закляттях // *Тези звітної наукової конференції професорсько-викладацького складу факультету іноземних мов за 2022 рік (2-3 лютого 2023 року)* : зб. тез наук. конф., м. Львів, 2-3 лютого 2023 р. Рівне, 2023. С. 148–151.
31. Aguades Camacho V. Heteronormatividad y medios de comunicación: estudio de la representación del colectivo de lesbianas, gays, personas transexuales y bisexuales en La que se avecina. *II Conferencia Internacional sobre género y comunicación* : Libro de actas, ciudad de Sevilla, 1-3 de abril de 2014. Sevilla, 2014. P. 12–23.
32. Alhudithi E. Review of Voyant Tools: see through your text. *Language Learning & Technology*. 2021. Vol. 25, no. 3. P. 43–50.
33. Almagro Villegas D. V., Jaramillo Oyervide J. A. Variables asociadas y desafíos en la psicoterapia sexual con parejas adultas: Un enfoque en la intimidad y satisfacción. *Revista Ecuatoriana de Psicología*. 2024. N° 7 (18). P. 273–292. DOI: <https://doi.org/10.33996/repso.v7i18.123>
34. Allan K., Burrige K. Forbidden words: Taboo and the censoring of language. Cambridge : Cambridge University Press, 2006. 314 p.
35. Archer S. J. M. To Correct and Protect: Extending the Masspersonal Communication Model to Social Media Disagreements : doctoral dissertation. North Dakota State University. Fargo, 2024. 80 p.
36. Arias V. S., Punyanunt-Carter N. M. Exploring relationship expectations and communication motives in the use of the dating APP Tinder. *Human Technology*. 2023. N° 19 (3). P. 307–324.
37. Bybee J. Language, usage and cognition. Cambridge: Cambridge University Press, 2010. 246 p.
38. Casado-Velarde M. Nuevas tendencias del lenguaje periodístico. Madrid, 1992. 89 p.
39. Castelló-Martínez A. Visibilizando la diversity de identity de género y de orientación sexual a través de la publicidad. *Anuario ThinkEPI*. 2023. Vol. 17. P. 1–6. DOI: <https://doi.org/10.3145/thinkepi.2023.e17a26>

40. Cedrés Pérez C. Consideraciones sobre la intensificación pragmática: incidencia de la imagen y propuesta de funciones. *Oralia*. 2025. P. 1–24. URL: <https://accedacris.ulpgc.es/jspui/handle/10553/155784>
41. Cestero Mancera A. M. La expresión del tabú: estudio sociolingüístico. *Boletín de filología*. 2015. N° 50 (1). P. 71–105. DOI: <http://dx.doi.org/10.4067/S0718-93032015000100003>
42. Chen J. Y., Liu T. T. Intertwining social, affective, and digital dynamics: a masspersonal communication model to analyze home language maintenance. *Frontiers in Psychology*. 2025. Vol. 16. P. 1–11. DOI: <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1639079>
43. Clough P., Halley J. (Eds.). *The Affective Turn: Theorizing the Social*. Durham : Duke University Press Books, 2007. 330 p. URL: https://elearning.unito.it/dottorato/pluginfile.php/3874/mod_resource/content/2/The%20affective%20turn%20_%20theorizing%20the%20social-Duke%20University%20Press%20%282007%29.pdf
44. Cremona M. F., Actis M. F., Rosales M. B. Representaciones del cuerpo femenino en el discurso mediático: la experiencia del Observatorio de Medios, Comunicación y Género. *X Jornadas de Sociología*. 2013. P. 3–15. URL: <https://www.aacademica.org/000-038/717>
45. Crespo-Fernández E. El sexo en el lenguaje: valores expresivos y comunicativos. *Linred: Lingüística en la Red*. 2023. N° 20. P. 1–23. DOI: <https://doi.org/10.37536/linred.2023.XX.2366>
46. Cuenca M. J. Gramática del texto. Madrid : Arco Libros, S. L., 2010. 94 p.
47. Cui C., Mao W. Recognize user intents in online interactions from massive social media data. *IEEE 2nd International Conference on Big Data Analysis (ICBDA)*. 2017. P. 11–15. DOI: <https://doi.org/10.1109/ICBDA.2017.8078805>
48. De Fina A., Georgakopoulou A. (Eds.). *The Cambridge handbook of discourse studies*. Cambridge : Cambridge University Press, 2020. 731 p.

49. Erevik E. K., Kristensen, J. H., Torsheim, T., Vedaa et al. Tinder use and romantic relationship formations: A large-scale longitudinal study. *Frontiers in Psychology*. 2020. Vol. 11. P. 2–6. DOI: <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.01757>
50. Escribano-Cárcel M. Intimidación humana: ciencias de la vida, neuroteología fundamental y ciberfeminismo. *Ex aequo*. 2018. P. 1–15. URL: <https://exaequo.apem-estudios.org/files/2018-06/07.-montserrat-escribano-carcel.pdf>
51. Evans V., Pourcel S. (Eds.). *New directions in cognitive linguistics*. Amsterdam : John Benjamins Publishing, 2009. 519 p.
52. Flowerdew J. *Discourse in English language education*. Routledge, 2012. 245 p. URL: <https://doi.org/10.4324/9780203080870>
53. Gee J. P. *An introduction to discourse analysis: Theory and method*. Routledge, 2005. P. 1–33.
54. Gee J. P. *Unified discourse analysis: Language, reality, virtual worlds and video games*. Routledge, 2015. 144 p. DOI: [10.1075/ld.5.3.09red](https://doi.org/10.1075/ld.5.3.09red)
55. Geeraerts D. Lexical semantics. *Oxford research encyclopedia of linguistics*. Oxford: Oxford University Press, 2015. P. 1–17. DOI: [10.1016/B978-0-08-097086-8.53019-0](https://doi.org/10.1016/B978-0-08-097086-8.53019-0)
56. Habermas J. *Historia y crítica de la opinión pública. La transformación estructural de la vida pública*. Barcelona : Gustavo Gili, S. L., 1981. 337 p.
57. Haude K., Witzlack-Makarevich A. Referential hierarchies and alignment: An overview. *Linguistics*. 2016. N° 54 (3). P. 433–441. DOI: [10.1515/ling-2016-0008](https://doi.org/10.1515/ling-2016-0008)
58. Hussein B. A. S. The Sapir-Whorf hypothesis today. *Theory & Practice in Language Studies (TPLS)*. 2012. N° 2 (3). P. 642–643. DOI: [10.4304/tpls.2.3.642-646](https://doi.org/10.4304/tpls.2.3.642-646)
59. Iverson S.V. Constructing outsiders: The discursive framing of access in university diversity policies. *The Review of Higher Education*. 2012. N° 35 (2). P. 149–177. DOI: <https://dx.doi.org/10.1353/rhe.2012.0013>
60. Izquierdo C. Comunicación interpersonal y crecimiento emocional en centros educativos: un modelo interpretativo. *Educación*. 2000. N° 26. P. 127–149. DOI: <https://doi.org/10.5565/rev/educar.27>

61. Jackendoff R. S., Erk K. E. Toward a Deeper Lexical Semantics. *Topics in Cognitive Science*. 2025. N° 17 (4). P. 962–972. DOI: <https://doi.org/10.1111/tops.70013>
62. Jay T. The utility and ubiquity of taboo words. *Perspectives on psychological science*. 2009. N° 4 (2). P. 153–161.
63. Kövecses Z. Extended conceptual metaphor theory. Cambridge : Cambridge University Press, 2020. P. 167–168.
64. Kunze D. Systematizing destigmatization in the context of media and communication: A systematic literature review. *Frontiers in Communication*. 2024. Vol. 9. P. 1–5. DOI: <https://doi.org/10.3389/fcomm.2024.1331139>
65. Lakoff G., Johnson M. The metaphorical structure of the human conceptual system. *Cognitive science*. 1980. N° 4 (2). P. 195–208.
66. Langacker R. W. Cognitive grammar: A basic introduction. Oxford : Oxford University Press, 2008. 573 p.
67. Lisboa J. V. R., Fromm G. How to introduce students to linguistic research using Voyant Tools. *Trabalhos em Linguística Aplicada*. 2024. N° 63. P. 545–563. DOI: <https://doi.org/10.1590/01031813v63320248644435>
68. Lucarevski C. R. The role of storytelling on language learning: A literature review. *Working Papers of the Linguistics Circle*. 2016, N° 26 (1). P. 24–44.
69. Luna C., Teresa M. La intimidación y la experiencia en lo público. *Revista Latinoamericana de Ciencias Sociales, Niñez y Juventud*. 2007. N° 5 (1). P. 367–389. DOI: [10.11600/rlcsnj.5.1.298](https://doi.org/10.11600/rlcsnj.5.1.298)
70. Méndez-Pinzón A. La relación cuerpo-género y la perpetuación de la violencia heteronormativa en los contextos escolares. *Puriq*. 2023. N° 5. P. 532–534. DOI: <https://doi.org/10.37073/puriq.5.532>
71. Merino Correa M. Amor romántico: Entre el mito y la herida. Una revisión crítica desde el arte. 2025. P. 1–50. URL: <https://idus.us.es/server/api/core/bitstreams/7bf0e180-b162-4d41-b9b1-22d24d0c0ff5/content>

72. Morando M. A. Corporalidad, emoción y discurso oral: un acercamiento a la noción del pia entre los chanés del Noroeste Argentino. *Estudios atacameños*. 2021. N° 67. P. 2–16. DOI: <http://dx.doi.org/10.22199/issn.0718-1043-2021-0029>
73. Morales H. L. Sociolingüística del tabú. *Interlingüística*. 2005. N° 16. P. 7–20.
74. Paradis C. Lexical semantics. *The encyclopedia of applied linguistics*. Wiley-Blackwell, 2012. <https://doi.org/10.1002/9781405198431.wbeal0695>
75. Perrino S., Pritzker S. E. Language and intimate relations. Oxford Handbooks Online. 2018. P. 7–6. DOI: <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780190212926.013.58>
76. Pizarro Pedraza A. Tabú y eufemismo en la ciudad de Madrid. Estudio sociolingüístico-cognitivo de los conceptos sexuales: tesis doctoral. Universidad Complutense de Madrid, 2013. P. 75–87.
77. Rizo García M. Comunicación, cuerpo y emociones. La incorporación de la dimensión emocional en la investigación de la comunicación. *Comunicación y sociedad*. 2022. N° 19. P. 1–22. DOI: <https://doi.org/10.32870/cys.v2022.8258>
78. Rodríguez Morales Z. Cuerpo y afectividad en la sociedad contemporánea: Algunas rutas del amor y la experiencia sensible en las ciencias sociales. *Espiral (Guadalajara)*. 2015. N° 22 (64). P. 269–277. URL: https://www.scielo.org.mx/scielo.php?pid=S1665-05652015000300010&script=sci_arttext
79. Rodríguez Salazar T. El amor en las ciencias sociales: cuatro visiones teóricas. *Culturales*. 2012. N° 8 (15). P. 155–180.
80. Rosa S. Intimidad y representacion en la narrativa argentina y española recientes. 2023. P. 237–248. URL: <https://iris.unil.ch/handle/iris/107365>
81. Stępnik-Szeptyńska J. Tabu językowe w badaniach ukrainistycznych - dorobek i perspektywy. *Studia Ukrainica Posnaniensia*. 2024. N° 12 (02). P. 89–101. DOI: <https://doi.org/10.14746/sup.2024.12.2.6>
82. Tkachuk M. V. El léxico de las emociones en psiquiatría: análisis contrastivo y multinivel inglés-español mediante técnicas de corpus : Master's thesis. Universidad de Granada, 2020. P. 28–44.

83. Van Dijk T. A. Social cognition and discourse. Handbook of language and social psychology. 1990. P. 163–183.
84. Van Dijk T. A. Society and discourse: How social contexts influence text and talk. Cambridge : Cambridge University Press, 2009. 299 p.
85. Vásquez Arango C. F., Aristizábal Quintero, M., Castro Arbeláez, J., Muñetón Ayala, M. A. et al. Investigaciones basadas en lingüística de corpus. FOCO. *Fondo Editorial*, 2025. 239 p. URL: <https://hdl.handle.net/10495/47280>
86. Von Humboldt W. On language: On the diversity of human language construction and its influence on the mental development of the human species. Cambridge : Cambridge University Press, 1999. P. 1-30.
87. Whorf B. L. Language, thought, and reality: Selected writings of Benjamin Lee Whorf. MIT press, 2012. 302 p.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ НАЗВ ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Calufa. *El País*. URL: <https://elpais.com/eps/2025-08-03/cuando-el-insomnio-produce-monstruos-y-ganas-de-tener-sexo.html#?rel=mas> (дата звернення: 18.02.2026)
2. Cosas que recordar de las vacaciones sin hacer nada. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-11/cosas-que-recordar-de-las-vacaciones-sin-hacer-nada.html> (дата звернення: 21.01.2026)
3. Desde rusia con pastillas y con amor. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-18/desde-rusia-con-pastillas-y-con-amor.html> (дата звернення: 15.01.2026)
4. Despedidas de película. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-03/un-amor-de-verano-de-juan-diego-botto-despedidas-de-pelicula.html> (дата звернення: 15.01.2026)
5. Dos Adanes en un Edén tropical. *El País*. URL: <https://elpais.com/mexico/2025-08-22/dos-adanes-en-un-eden-tropical.html> (дата звернення: 14.02.2026)

6. El amor ya no es lo que era. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-09/el-amor-ya-no-es-lo-que-era.html> (дата звернення: 10.01.2026)
7. El cesto y la furia: cada verano tiene su amor. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-19/el-cesto-y-la-furia-cada-verano-tiene-su-amor.html> (дата звернення: 10.01.2026)
8. El 1 de julio matamos a 'Lucas'. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-29/el-1-de-julio-matamos-a-lucas.html> (дата звернення: 12.01.2026)
9. El hombre que no sabía besar. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/2025-08-23/el-hombre-que-no-sabia-besar.html> (дата звернення: 18.01.2026)
10. Escalera en flor. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-28/un-amor-de-verano-de-sergio-ramirez-escalera-en-flor.html> (дата звернення: 17.03.2026)
11. Fuera de temporada. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-25/un-amor-de-verano-de-marwan-fuera-de-temporada.html#?rel=mas> (дата звернення: 15.01.2026)
12. Greta y el soldado. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-16/un-amor-de-verano-de-alana-portero-greta-y-el-soldado.html> (дата звернення: 16.02.2026)
13. Hilo de seda y aguja. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/2025-08-26/un-amor-de-verano-de-a-na-iris-simon-hilo-de-seda-y-aguja.html> (дата звернення: 23.02.2026)
14. La avidez. *El País*. URL: <https://elpais.com/eps/2025-08-16/polvo-de-verano-la-avidez-por-elizabeth-duval.html> (дата звернення: 07.03.2026)
15. La portuguesa de cuatro patas. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-15/un-amor-de-verano-de-marta-nieto-la-portuguesa-de-cuatro-patas.html> (дата звернення: 06.02.2026)

16. La señora Matilde. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-04/un-amor-de-verano-de-itziar-miranda-la-senora-matilde.html> (дата звернення: 09.02.2026)
17. Las decisiones. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-13/un-amor-de-verano-de-leila-guerriero-las-decisiones.html> (дата звернення: 18.02.2026)
18. More ferarum. *El País*. URL: <https://elpais.com/eps/2025-08-10/polvo-de-verano-more-ferarum.html#?rel=mas> (дата звернення: 15.01.2026)
19. Morir enamorados en verano. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-08/morir-en-verano-los-octogenarios-que-se-ahogaron-juntos-cuando-ella-trataba-de-rescatarle-tras-un-infarto.html> (дата звернення: 13.01.2026)
20. Mujeres que miran a hombres, hombres que miran a mujeres. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-17/un-amor-de-verano-de-eduardo-madina-mujeres-que-miran-a-hombres-hombres-que-miran-a-mujeres.html#?rel=mas> (дата звернення: 01.03.2026)
21. No te enamores en verano. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-14/no-te-enamores-en-verano.html> (дата звернення: 12.01.2026)
22. Orgullo y mercurio. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-01/un-amor-de-verano-de-gabriel-rufian-orgullo-y-mercurio.html#?rel=mas> (дата звернення: 13.01.2026)
23. Pan con aceite. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-20/un-amor-de-verano-de-sara-torres-pan-con-aceite-siesta-a-las-seis.html#?rel=mas> (дата звернення: 16.02.2026)
24. Pechos alabastrinos. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/2025-08-24/un-amor-de-verano-de-esteban-gonzalez-pons-pechos-alabastrinos.html> (дата звернення: 17.01.2026)

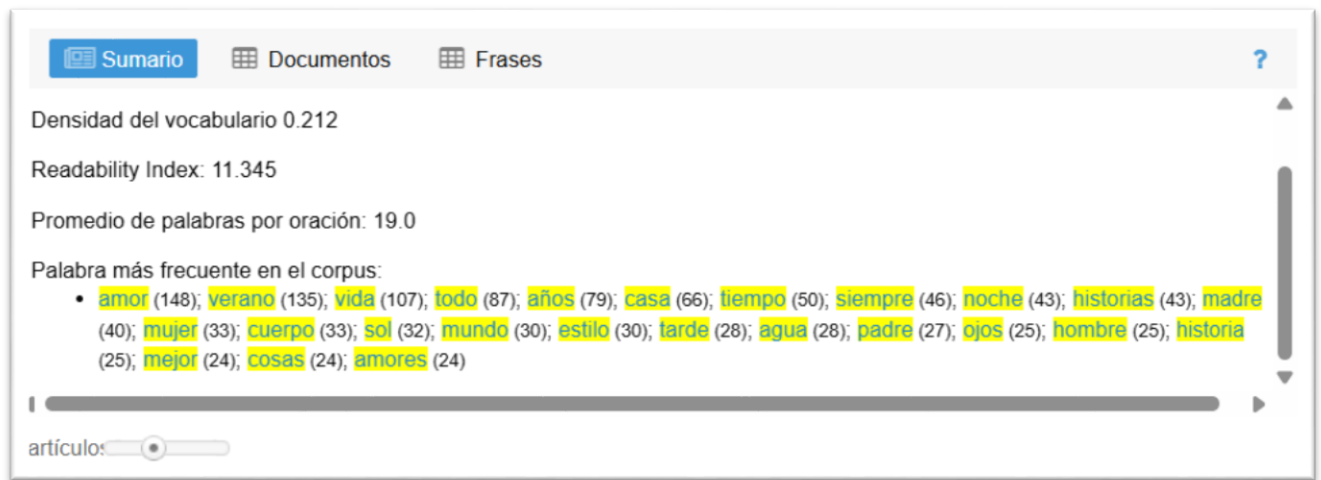
25. Proust en el camping. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-02/un-amor-de-verano-de-isabel-coixet-proust-en-el-camping.html#?rel=mas> (дата звернення: 03.04.2026)
26. Que sea eterno mientras dure. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-10/que-sea-eterno-mientras-dure.html> (дата звернення: 25.02.2026)
27. Querer a un segundo hijo. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-06/un-amor-de-verano-de-eduard-sola-querer-a-un-segundo-hijo.html> (дата звернення: 10.02.2026)
28. Se llamaba Jorge. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-05/un-amor-de-verano-de-rita-maestre-se-llamaba-jorge.html> (дата звернення: 11.03.2026)
29. Tras la puerta. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-21/tras-la-puerta.html> (дата звернення: 24.01.2026)
30. Tu ropa mojada. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-07/tu-ropa-mojada.html#?rel=mas> (дата звернення: 19.02.2026)
31. Un deseo autoritario y radical. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-12/un-amor-de-verano-de-miren-iza-tulsa-un-deseo-autoritario-y-radical.html> (дата звернення: 26.02.2026)
32. Vacaciones de morros. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-31/un-desamor-de-verano-de-luz-sanchez-mellado-vacaciones-de-morros.html> (дата звернення: 05.02.2026)
33. Verano excesivo del amor sin sexo. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/2025-08-27/el-verano-excesivo-del-amor-sin-sexo.html> (дата звернення: 01.02.2026)
34. Viento de levante. *El País*. URL: <https://elpais.com/estilo-de-vida/historias-de-amor/2025-08-30/un-amor-de-verano-de-carolina-yuste-viento-de-levante.html> (дата звернення: 06.02.2026)

35. Ya nadie quiere follar. *El País*. URL: <https://elpais.com/eps/2025-08-30/polvo-de-verano-ya-nadie-quiere-follar-por-brenda-navarro.html> (дата
09.02.2026) звернення:

ДОДАТКИ

Додаток А

Кількісний аналіз корпусу за допомогою *Voyant Tools (Sumario)*



Voyant Tools. Sumario (25 термінів)

Візуалізація лексичної частотності: хмари слів корпусу

(Voyant Tools, Cirrus)



Voyant Tools. Cirrus (100 термінів)



Voyant Tools. Cirrus (300 термінів)

RESUMEN

En el marco de la presente investigación se llevó a cabo un análisis lingüístico-pragmático del vocabulario relacionado con la intimidad en el discurso de los medios de comunicación hispanohablantes, a partir de un corpus de artículos de autor del periódico El País. Los resultados obtenidos permiten considerar la intimidad no como una categoría puramente privada o tabú, sino como un fenómeno discursivo complejo que se configura en la intersección de factores lingüísticos, cognitivos, sociales y culturales.

En primer lugar, se ha constatado que la intimidad es un concepto multidimensional que trasciende los límites de la experiencia individual. Su conceptualización depende de la interacción de componentes emocionales, interpersonales y socioculturales, lo que explica la diversidad de sus formas de representación en el discurso. Al mismo tiempo, el lenguaje desempeña un papel determinante en este proceso: no solo nombra los fenómenos de la esfera íntima, sino que también modela su percepción, regula sus formas de expresión y delimita sus interpretaciones. A partir del análisis de definiciones procedentes de distintos enfoques (sociocultural, lingüístico-pragmático, lingüístico-cultural y psicológico), la intimidad se define como una forma de cercanía interpersonal – emocional y/o corporal – que surge en la interacción y que implica apertura, implicación mutua y un alto grado de confianza. Asimismo, se ha comprobado que no se limita a las relaciones románticas o íntimas, sino que puede manifestarse también en vínculos de tipo amistoso, familiar o incluso institucional. En este sentido, la intimidad se interpreta como una propiedad de la comunicación que se actualiza de distintas formas según el contexto social.

Para el estudio del vocabulario íntimo se adoptó una combinación de enfoques léxico-semánticos y pragmáticos. A partir del análisis teórico de los conceptos de campo léxico-semántico (LSP) y grupo léxico-semántico (LSG), se optó por este último como unidad de análisis, ya que, frente al carácter más amplio y difuso del LSP, el LSG permite delimitar con mayor precisión conjuntos de unidades léxicas basadas en rasgos semánticos comunes y analizar su funcionamiento en contextos discursivos concretos.

En el plano empírico, se identificó y sistematizó el vocabulario de la esfera íntima presente en el corpus, lo que permitió elaborar una clasificación propia en siete grupos léxico-semánticos: la representación emocional y afectiva del amor, la corporalidad y la somática íntima, la dinámica de las relaciones, la identidad social y de roles, la nominación evaluativa del objeto de deseo, la mediación digital y la intimidad fisiológica. Esta clasificación permitió organizar el material lingüístico y evidenciar el carácter multifacético de la intimidad como objeto de estudio.

El análisis detallado de estos grupos mostró que la intimidad se presenta, en primer lugar, como una experiencia emocional compleja en la que coexisten estados positivos, negativos y ambivalentes. En segundo lugar, el cuerpo ocupa un lugar central como espacio de interacción y experiencia, lo que pone de relieve la estrecha relación entre las dimensiones emocional y física. En tercer lugar, las relaciones íntimas se conceptualizan como procesos dinámicos con una clara organización temporal (inicio, desarrollo y final).

Asimismo, se ha constatado que la intimidad está condicionada por factores socioculturales: se articula a través de roles, identidades y tipos de relaciones que determinan las formas socialmente aceptables de su expresión. El análisis del corpus también evidenció una tendencia hacia la normalización de la presencia de lo íntimo en el discurso mediático, una mayor apertura en el tratamiento de aspectos fisiológicos y una creciente digitalización de la interacción interpersonal.

Desde el punto de vista pragmático, se analizó la integración del vocabulario íntimo en el discurso mediático a través de estrategias comunicativas específicas.

Se identificaron cuatro estrategias principales: la eufemización, la intensificación, la detabuización y la expresividad emocional. La eufemización permite adaptar contenidos sensibles a las normas del discurso público, mientras que la intensificación refuerza el impacto emocional mediante recursos como la hipérbole o la gradación. Por su parte, la detabuización, realizada a través del uso de léxico coloquial, jerga y denominaciones directas, refleja la tendencia hacia una mayor apertura en el tratamiento de temas íntimos. Finalmente, la expresividad emocional contribuye a implicar al lector y a acercar la experiencia representada.

El análisis de los recursos pragmático-estilísticos permitió precisar los mecanismos lingüísticos de estas estrategias. Entre los más frecuentes destacan los epítetos valorativos, la hipérbole y la comparación, que intensifican la expresividad, así como la sinestesia y la personificación, que aportan una dimensión sensorial al discurso. Asimismo, la antítesis y la gradación estructuran la experiencia íntima como un proceso dinámico y ambivalente.

El análisis léxico-semántico y pragmático resultó insuficiente para explicar plenamente el fenómeno, lo que hizo necesario recurrir al nivel conceptual. Se ha comprobado que la intimidad se articula a través de modelos metafóricos relativamente estables, siendo la metáfora el principal mecanismo de conceptualización. Los modelos más productivos identificados fueron “el amor como fuego”, “el amor como viaje”, “el amor como espacio” y “el amor como tiempo”, que permiten interpretar la experiencia íntima en términos de intensidad, cambio, cercanía/distancia y temporalidad.

En conjunto, los resultados obtenidos permiten afirmar que la intimidad, en el discurso periodístico analizado, se configura como una experiencia compleja que integra dimensiones emocionales, corporales, sociales y cognitivas. Su representación está mediada por estrategias discursivas, recursos lingüísticos y modelos conceptuales que condicionan la interpretación del lector.

La investigación no solo ha permitido describir la estructura léxico-semántica del vocabulario íntimo, sino también explicar sus funciones pragmáticas y los mecanismos de su conceptualización en el discurso mediático contemporáneo. Asimismo, abre perspectivas para futuros estudios sobre la representación de la intimidad en distintos tipos de discurso y contextos socioculturales.

Desde el punto de vista práctico, los resultados pueden aplicarse en la enseñanza de la lexicología, la estilística, la pragmática y el análisis del discurso, así como en la enseñanza del español como lengua extranjera, especialmente en el trabajo con textos periodísticos y en el desarrollo de competencias de interpretación del potencial pragmático del léxico.